AVENTURA

ROMANE DE ACȚIUNE ȘI PASIUNE

H. T. MAGOG

APTIVUL PĂDURII IRGINE

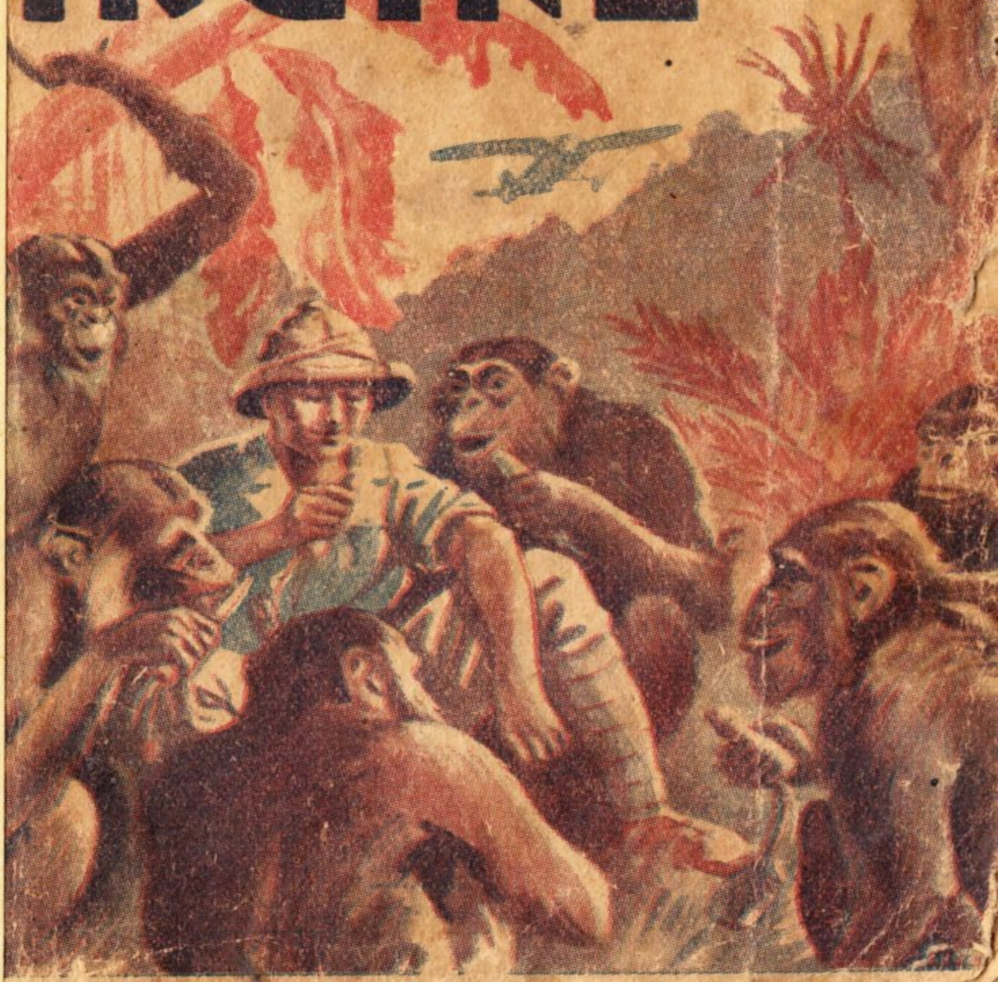

„ A V E N T U R A ”
Romane de acţiune şi pasiune

H.J. MAGOG

CAPTIVUL PĂDURII VIRGINE

Traducere de
GEORGE L. BURNEANU

Cuprins

H.J. MAGOG Captivul pădurii virgine...............3

CAPITOLUL 1. O VOCE ÎN VĂZDUH..3
CAPITOLUL 2. VRĂJITORUL..7
CAPITOLUL 3. ARIPILE..13
CAPITOLUL 4. PIERDUŢI ÎN PĂDUREA VIRGINĂ..........................17
CAPITOLUL 5. MÂNCĂTORII DE OAMENI.....................................25
CAPITJLUL 6. VRĂJITOAREA ALBĂ..30
CAPITOLUL 7. RĂSARE LUNA..39
CAPITOLUL 8. BUN NOROC!..45
CAPITOLUL 9...49
CAPITOLUL 10. TRIBUL CIUDAT..58
CAPITOLUL 11. CĂZUTĂ DIN CER!...64

JACK LONDON Legea drumului alb..............................67

H.J. MAGOG
Captivul pădurii virgine

CAPITOLUL 1.
O VOCE ÎN VĂZDUH

În odaia lui, cu pereţii de cărămizi de pământ uscat, Gilbert Laporte se odihnea în strâmtul lui pat de campanie, sub perdeaua care-l apăra de ţânţari.

Afară, soarele african încingea îngustele străzi din Tombuctu.

Sosirea lui în misteriosul oraş era încă prea recentă pentru ca din mintea tânărului Laporte să se fi şters impresia ei.

Venise din Franţa, prin Dakar şi Bamako. Urmase apoi călătoria pe mare şi navigarea pe Niger, într-o barcă cu motor, care se încrucişa cu încetele luntri manevrate de echipagii negre cu ajutorul unor prăjini de bambus.

Pe bancuri de nisip, dormeau Caimanii[1] cu gura deschisă, fără să se sinchisească de păsările imprudente care se aventurau pe acolo.

De-o parte şi de alta a fluviului, cele două maluri erau

[1] Un fel de crocodil.

la fel. În tufişuri tot mai dese se zăreau mimoze şi plante spinoase. Şi Nigerul îşi rodea încet malurile cu o răbdare vicleană.

Supunându-se unei zvâcniri a cârmei, barca cotise brusc şi se apropia de unul din cele două ţărmuri, luând-o pe un canal îngust care se deschidea între două dune de nisip.

Te înăbuşeai în canalul acesta, larg de cel mult patru metri. Atmosfera părea aci supraîncălzită. Dar trei sferturi de oră fură deajuns pentru a străbate cei şaptezeci de kilometri şi pentru ca, înaintea ochilor, să apară un mic port — lărgimea lui nu trecea de cincisprezece metri — şi un oraş arab cu înfăţişarea unui câmp de muşuroaie din care se înălţau minaretele a trei moschee.

Barca acostă în faţa unui obelisc. La dreapta se vedea o clădire destul de mare. Era clădirea administrativă.

— Aici o să trăiesc de acum înainte, oftase Gilbert Laporte, care avea să-şi facă ia Tombuctu debutul în administraţia coloniali.

Începu această carieră, cu un zel şi o încredere de neofit. Poate că-şi făcea unele iluzii. În ce mediu avea să trăiască? Administratorii coloniali sunt, în genere, bărbaţi foarte amabili, culţi, care se interesează mult mai mult de chestiunile metropolei decât metropola de ei.

Trebuie totuşi un oarecare curaj şi o puternică înclinare spre aventură pentru a te constrânge, timp de luni sau chiar de ani, să-ţi duci traiul într-un post îndepărtat, pe care săptămâni de drum pe fluviu sau de marşuri obositoare prin mărăcinişuri îl despart de primele centre unde poţi regăsi contactul cu civilizaţia europeană.

Cine n-a cunoscut, la Saint-Louis din Senegal, ceasurile toride ale anotimpului călduros, pe care-l petreci întins, înfăşurat în iluzoria răcoreală a unui cearceaf muiat, pe care-l usucă căldura febrilă a pielii, nu poate aprecia deloc sacrificiul acestor oameni, care pleacă şi mai departe Încă, să se expună privaţiunilor şi bolilor. Şi fără-ndoială, pentru ca să poată suporta această singurătate,

trebuie să găsească în ei înşişi resurse intelectuale care lipsesc multor cetăţeni din oraşele noastre mari.

Gilbert se gândea la toate astea, în drumul spre rezidenţă, în timp ce străbătea un adevărat labirint de străzi strâmte, ce înconjurau mănunchiurile de case. Uşile le erau joase şi pereţii fără ferestre. Amintire din vremurile când negustorii din Tombuctu trebuiau să se apere contra năvălirilor Tuaregilor şi când fiecare locuinţă era o fortăreaţă.

Câinii vagabonzi şi negri, curioşii pe care-i întâlnea mereu în cale, moscheile Sidi Ya Ya, Sankore şi Djingore Ber, toate trei la fel, îi dădeau impresia că se învârtea în loc; în cele din urmă tânărul ajunse într-o piaţă, ocupată de un târg în aer liber. Câţiva Europeni umblau în mijlocul mulţimii de chipuri negre şi de burnusuri albe.

— O să trebuie să fac cunoştinţă cu ei, gândea Gilbert.

Câteva luni în rezidenţă nu-l descurajaseră. Cu părul lui blond şi cu ochii lui albaştri de Normand, înalt şi zvelt cum era, cu umerii largi şi musculos ca un tânăr atlet, avea o înfăţişare impunătoare deşi nu avea mai mult de douăzeci şi cinci de ani. Faţa-i rasă, pe care pielea de blond o făcea să pară imberbă, avea o expresie copilărească, uneori dezminţită de privirea-i profund visătoare.

*

În ora aceasta de căldură zăpuşitoare de după amiază, Gilbert, cu ochii abia întredeschişi, regăsind jurnalele ilustrate împrăştiate pe pat şi care zăceau acolo de când îl furase somnul, luă din nou unul din ele şi rămase absorbit în contemplarea fotografiei unei tinere fete.

Aviatoarea Barbara Dingle care va face ocolul lumii în avion, spuneau explicaţiile.

Gilbert nu privea decât chipul.

— Cât e de frumoasă! murmură el. Şi ce curaj! Cât aş vrea ca întâmplarea s-o aducă să treacă, în raidul ei, pe deasupra capului meu! Şi cum aş mai vrea ca ea să

aterizeze pe nisipul nostru, ca să-mi dea prilejul să-i strig admiraţia mea!… Să fie oare numai admiraţie? Cu cât îi privesc mai mult chipul cu atât chipul acesta exercită asupra mea un fel de fascinaţie… Sunt oare îndrăgostit?

Râse naiv:

— Îndrăgostit de-o fată pe care n-am văzut-o în viaţa mea… şi pe care probabil n-o voi vedea niciodată, ce nebunie!…

Lăsând să-i cadă din mâini revista, ridică apărătoarea de ţânţari, întinse mâna spre radio şi întoarse un buton.

— S-auzim ştiri din Europa.

Auzi o placă de gramofon. Gilbert întoarse acul pe cadran, căutând, la întâmplare, un alt punct. În sfârşit, vocea răsunătoare a unui speaker îndepărtat izbucni, înspăimântând paşnica tăcere.

„Alo! Alo!… Nicio ştire de la aviatoarea Barbara Dingle. Plecată din Beyruth, ieri seară ar fi trebuit să ajungă la Corfu. Postul de radio al avionului ei rămâne mut. Avioane au explorat zadarnic itinerariul pe care ea trebuia să-l urmeze pe deasupra Mediteranei. Pare pierdută orice speranţă şi ne găsim în faţa a două ipoteze, deopotrivă de neliniştitoare, ori avionul lui miss Dingle s-a prăbuşit în Mediterana ori, abătându-se de la ruta ei înspre nisipurile africane, s-a prăbuşit acolo. Şi într-un caz şi în celălalt, pare să rămână puţine şanse ca îndrăzneaţa aviatoare să mai fie găsită în viaţă.”

Gilbert Laporte asculta împietrit. Pe chipul lui se citea o mare durere.

— Barbara!… Miss Barbara, gemu el.

N-ar fi fost mai mâhnit dacă i s-ar fi anunţat că o soră iubită sau o logodnică a lui s-ar afla în primejdie.

CAPITOLUL 2.
VRĂJITORUL

În zilele următoare, administratorul, al cărui ajutor era Gilbert, observă la el o aşa de mare schimbare, încât fu neliniştit.

— Ce-i cu tine, Laporte, ţi s-au înecat corăbiile? se hotărî el să-i spună. Ce ai? Ce te roade? Dorul? Clima? În orice caz socot că ai nevoie de un concediu. O să-mi faci plăcerea să pleci.

— Voiam tocmai să vi-l cer, răspunse simplu tânărul. Hotărât, nu-s de mine coloniile. Mă gândesc să-mi aleg o altă carieră.

— Adevărat? exclamă administratorul uimit. Credeam totuşi că ai vocaţie pentru asta… În sfârşit! Cum crezi!… Şi ce vrei să faci?

— Aviaţie… Am de altfel brevetul de pilot şi sunt sigur că fără insistenţele familiei mele aş fi rămas în armata aeriană, ca să-mi fac acolo cariera.

— Şi acum, iar?!…

Gilbert privi cerul.

— Da… Simt o dorinţă irezistibilă să merg iar să mă plimb colo sus…

— Pe scurt, ca să reintri în serviciul aviaţiei vrei să te întorci în Franţa?

— O! n-o să fie poate nevoie să merg aşa de departe. Cine ştie dacă n-o să întâlnesc în cale… şi mult mai aproape, prilej ul pe, care-l caut ca să-mi iau zborul.

Vorbea cu un aer inspirat, ciudat. Administratorul îl privea cu nelinişte. Părerea lui era desigur că nenorocitul Gilbert aiura. Poate că făcuse imprudenţa să umble la

soare, fără cască.

— Îngrijeşte-te, încheie simplu funcţionarul. Şi noroc bun.

Profitând de trecerea unei luntri, care cobora pe Niger, Gilbert Laporte plecă a doua zi.

Peste două zile, luntrea îl debarca la Kulikovo, de unde calea ferată putea să-l ducă la Bamako, cap de linie a expresului din Dakar.

Ajunse însă acolo noaptea târziu şi fu foarte bucuros când un găligan negru îi luă fără să-l întrebe valiza. Acesta îl conduse însă nu la gară, ci în faţa unei colibe în care pofti pe tânăr, declarând.

— Tren pleci abia mâine dimineaţă. Poţi doarme, musie. Trezeşti eu la tine.

— Bun. Dar fă puţină lumină în sala ta de aşteptare, spuse tânărul, împiedicându-se de valiza lui pusă pe jos.

În colibă era întuneric ca într-un horn. Dar în această beznă negrul se agita şi, deodată, dintr-o vatră primitivă, ţâşni o flacără. Atunci, luminat de lumina unui foc de vreascuri, Gilbert Laporte, aşezat filosofic pe valiză, îşi putu întrevedea călăuza. Era o prăjină de om cu nişte picioare interminabil de lungi. Braţele lui, care păreau slabe de lungi ce erau şi ele, ieşeau dintr-o cămaşă albă fără mâneci, care alcătuia singurul vestmânt al individului.

Câteva talismane atârnau în chip de salbă, în jurul gâtului, pe care stătea, Dumnezeu ştie cum, un cap cu o faţă enigmatică. Ochii dovedeau o inteligenţă bănuitoare şi plină de şiretenie. Apăreau şi dispăreau ca o lumină de far, între două clipiţi. Un neîncetat joc de-a v-aţi ascunselea. Cucu! Prinde-mă dacă poţi!

Privirea asta te cerceta tot timpul, totdeauna gata să-ţi fure gândul şi să fugă, ducându-l ca pe o pradă.

El însă nu se lăsa pătruns. Era maestru în jocul acesta.

Negrul stătea în picioare în faţa focului şi-şi privea oaspele cu un interes misterios. Dar chipul lui rămânea neschimbat.

— Poţi să dormi, stărui el.

— Nu mi-e somn, răspunse Gilbert Laporte, oftând.

Imaginea aviatoarei dispărute nu-i dădea pace. Nu putea admite pentru ea această soartă şi blestema prostia oamenilor care nu ştiau s-o caute şi s-o găsească. Ah! Dac-ar fi fost şi el alături de ei „gata să-şi ia zborul în locul lor, cât mai era timp încă şi cât mai erau speranţe!

— Eu aş fi găsit-o! Ceva mă atrăgea parcă spre ea, şi mă mai atrage încă!

Se aşeză pe valiză, cu coatele între genunchi, şi-şi luă capul între mâini. Atitudine gânditoare, atitudine descurajată. Gândurile lui nu erau decât o interminabilă panglică cenuşie care se desfăşura monoton. Nimic nu-l interesa mai mult decât soarta Barbarei Didgle. De vreme ce nu putea face nimic pentru ea, ori stătea aici ori într-altă parte, aştepta ori pleca, ori dormea ori visa, tot una îi era. Nu mai avea nici preferinţe, nici nerăbdare.

Când te afli într-o asemenea stare de spirit, nu dormi dar moţăi. Cu întreruperi, de a căror durată nu-ţi poţi da seama, mintea continuă să-şi depene caierul de gânduri. E o învârtire maşinală. Din când în când, beznă — cădere în neant.

Apoi o trezire bruscă, un impuls automat, şi roata se pune iar în mişcare pe câteva clipe.

În timpul acesta, pământul se învârteşte şi el, mergând în întâmpinarea Soarelui — şi zorile se apropie. Când s-au ivit, ţi se pare că n-ai dormit. Dar te miri când au venit.

Gilbert, al cărui cap, tot mai mult aplecat între mâinile care nu-l mai sprijineau, atingea acum genunchii, tresări iar, deschise ochii şi se sculă în picioare.

Între pământ şi marginea de jos a uşii, o dâră albă vestea ziua. Negrul, ghemuit pe vine lângă foc, pe care-l aţâţase aruncând pe el un braţ de plante parfumate, privea într-un chip misterios şi stăruitor pe tânăr, care se simţi stingherit de această privire.

— De ce mă fixezi aşa? Vrei să mă hipnotizezi? întrebă el, încercând să glumească.

Negrul, fără să se mişte din loc, psalmodie solemn.

— Ţi-am văzut în foc destinul.

— Atunci, dă-i drumul, dragul meu. Spune-mi repede cum arată. Văd că arzi de dorinţa de a-mi ghici. Asta se cuprinde pesemne în preţul camerei tale?

Răspunsul îi birui ironia.

— Destinul tău e o femeie, rosti negrul. Vrei s-o cauţi dar te depărtezi de ea. Nu ştii nimic. Soarta ta va şti pentru tine.

Prea sibiline nu erau cuvintele acestea pentru o inimă plină de imaginea aviatoarei dispărute! Gilbert Laporte, emoţionat, căuta fără de voie să le tâlcuiască şi se simţea pătruns de o bucurie imprudentă.

— Cine eşti? întrebă el, de astă dată fără urmă de ironie.

— Un vraci.

începătorul în ale administraţiei coloniale ştia deja destule despre superstiţiile triburilor africane din Sudan şi din Congo ca să-şi dea seama ce însemna asta.

— Dar tu, tu şti cine eşti? întrebă la rândul lui vrăjitorul.

Gilbert era îmbibat de filosofie; înălţă din umeri şi dădu un răspuns plin de îndoială.

— Cine poate şti asta?

Râsul larg al vraciului descoperi nişte dinţi mari şi ascuţiţi, moşteniţi de la strămoşii lui antropofagi. Negrul dovedi însă că şi el iubea oamenii dar nu în acelaşi chip ca înaintaşii lui.

Oare devenise filantrop? Spre deosebire de o mare parte din colegii lui, trebuie că era un om cumsecade, plin de bună-voinţă faţă de albi. Bunătatea lui încurajatoare se manifestă jovial faţă de tânărul Laporte.

— Eu ştiu.

Şi redeveni misterios.

Nu cumva avea să rostească vorbe magice? Sau să arunce într-un foc diabolic un praf din care să iasă vedenii misterioase sau îngrozitoare?

Zdruncinat dinainte — poate numai datorită siguranţei

de sine a vraciului — Gilbert Laporte se simţea gata să devină încrezător. De altfel era deja. Aştepta să se rupă vălul viitorului.

— Tu eşti, spuse solemn vraciul negru, acela care are fără să ştie talismanul fericirii. Alţii îl caută şi nu-l găsesc. Misterul te învăluie ca o mantie de întuneric. Nimeni nu ştie că numai tu poţi fi călăuza. Nici tu măcar nu ştii. Dacă porneşti în căutare, tu vei fi cel găsit. O singură încercare va fi deajuns. Şi destinele voastre se vor săvârşi. Dar până atunci, mult nisip şi deasă pădure vor fi sub călcâiele tale. Ca şi până acum. Şi încercări ale îndoielii şi încercări ale spaimei. Ai să te îndoieşti şi ai să tremuri.

Dar ce are-a face! Într-o zi, cercul se va închide. Tu vei fi în mijlocul lui şi te vei întoarce atunci la viaţă. Acum, du-te. Domnul te cheamă. Nu tu o alegi, ea te-a ales şi zadarnic îi întorci spatele. Aminteşte-ţi de asta: ori încotro te-ai îndrepta, vei întâlni pe aceea pe care crezi că n-o mai poţi găsi.

Tăcu. Tăcerea şi înfăţişarea lui erau impunătoare. Un neîncrezător ar fi zis că-şi ştia meşteria şi stăpânea arta gesturilor şi atitudinilor.

Dar Gilbert La port nu mai face parte dintre aceşti neîncrezători. Mult mai turburat decât dacă ar fi cerut o consultaţie celei mai celebre ghicitoare din Europa, duse maşinal mâna la buzunar. Impresionanta tăcere a vrăjitorului nu era oare o invitaţie discretă la îndeplinirea acestui rit?

Dar vrăjitorul, tot solemn, ridică valiza şi-i spuse:

— Hai! S-a împlinit timpul.

Şi Gilbert înţelese că avea de-a face cu un vrăjitor dezinteresat şi că era timpul să se ducă la gară.

Se supuse, din ce în ce mai impresionat. Nu era dintre aceia care au încredere în mod sistematic numai în ce costă scump. Aşa gratuit cum era ghicitorul, prezicerea lui nu era vorbă de clacă. Se potrivea atât de bine cu ceea ce-l frământa pe Gilbert, încât acesta era plin de uimire şi de admiraţie.

Îşi repetă în minte cuvintele gravate acum în memoria lui.

— Destinul tău e o femeie. Vrei s-o cauţi dar te depărtezi de ea... Destinul tău va şti pentru tine... Dacă porneşti în căutare, tu vei fi cel găsit.

Intre fiecare dintre aceste fraze, atât de vagi, inima lui punea acest cuvânt — cheie: „Barbara...” Şi totul devenea limpede.

— N-are nicio importanţă ce direcţie iau, conchidea el. Destinul meu mă va călăuzi spre ea.

— Încolo e gara, îi arătă amabil vraciul redevenit om.

— Mulţumesc.

Îi mulţumea atât pentru horoscop, cât şi pentru ospitalitate şi ajutor.

Soarele strălucea pe cer. La o oarecare depărtare, un fuior de fum urca deasupra unei construcţii, de unde pornea panglica îngustă de şine. Gilbert se îndreptă spre ea, însufleţit de un mare curaj.

— Mi-e scris s-o găsesc!

Îndrăgostit deja, ca de propria lui logodnică, de aviatoarea căreia lumea-i pierduse urma, nici prin gând nu-i trecea că tânăra fată, oriunde se afla, nici gând nu avea de existenţa lui. I se părea că inimile lor comunicau, îşi vorbeau!

Adevărata plecare spre Dakar e abia la Bamaku, de unde porneşte expresul. Plecarea e la ora treisprezece. Sosirea la ora paisprezece... a treia zi însă. În Franţa, asta s-ar fi chemat o călătorie. Dar pentru Gilbert Laporte, care coborâse întreg cursul Nigerului, era numai o ultimă etapă. Plănuia raiduri mari. Dar ce întâmplare fericită avea să-i dea aripile de care avea nevoie?

Această întrebare îl frământă până la Dakar!... Dacă vreţi să trăiţi liniştiţi, fără speranţe nebuneşti şi fără nelinişti exagerate, în aşteptarea unei întorsături bune sau rele, nu consultaţi niciodată pe prezicătoare sau pe vraci.

CAPITOLUL 3.
ARIPILE...

Viaţa se desfăşoară uneori ca un basm. După câteva săptămâni, Gilbert Laporte ar fi putut jura că aşa fusese şi viaţa lui din clipa când plecase de la Bamako.

în primul rând radiograma aceea pe care o primise la Dakar şi care-l anunţa că devenise peste noapte multimilionar, dintr-un capriciu al soartei şi prin mijlocirea unui bilet de loterie. De aci până la a deveni proprietarul unui avion de raid, echipat ca al acelea care era numită deja „răposata Barbara Dingle”, nu era nevoie decât de câteva hotărâri şi de câteva gesturi, înlesnite de posesia unui important cont la bancă.

Gilbert îşi putea începe plimbarea în jurul lumii.

Nu împărtăşise, bineînţeles, nimănui planurile lui şi mai cu seamă mobilul care-l împingea. Lumea l-ar fi crezut nebun.

Era oare sub influenţa misterioaselor cuvinte ale vraciului? Făcea totul cu o încredere oarbă şi-l vedeai săvârşind faptele în aparenţă cele mai nebuneşti, cele mai nelalocul lor.

Şi începutul aventurii lui îl putea într-adevăr face să creadă că era călăuzit de o forţă necunoscută, de voinţa destinului.

În primul rând, binecuvântate perturbaţii atmosferice îl siliră să se abată din drum, în timp ce străbătea presupusul itinerar al Barbarei Dingle. Ateriză, aşa dar, fără să vrea, într-un mic aeroport tunisian.

O plimbare făcută întâmplător, o întâlnire cu un negustor arab care-i propuse să-i vândă „o mică amintire

ciudată, căzută din cer şi ridicată de el de pe nisipul deşertului”, gestul moale pe care-l făcu ca să ia această punguliţă de piele şi emoţia care-l străbătu când descoperi pe ea iniţialele „B. D.”, fură etapele succesive ale intrării lui în aventură.

Scotoci în punguliţă şi găsi un petec de hârtie pe care erau scrise aceste rânduri:

Direcţia pierdută. Emiţătorul de radio nu mai funcţionează. Zbor la întâmplare. Unde oare am s-ajung? — Barbara Dingle.

Gilbert scoase un strigăt de bucurie.

Dusă în adâncul Africii, Barbara Dingle zburase aşa dar deasupra continentului african până i se sleise provizia de benzină. Mesagiul acesta, aruncat de ea din avion şi lăsat în voia întâmplării, părea s-o dovedească.

Dar în asta nu era nimic îmbucurător, de vreme ce de-atunci nu se mai auzise nimic despre aviatoare. Drama se desfăşurase până la deznodământ. Şi în privinţa acestui deznodământ nu încăpea îndoială: moartea în mijlocul nisipurilor Saharei, strivirea de stâncile Haggarului.

Aşa s-ar fi gândit un om în toate minţile. Dar nu îndrăgostitul Gilbert — îndrăgostit de o imagine, îndrăgostit de un vis! De vreme ce se socotea ursit s-o descopere pe Barbara, nici prin gând nu-i trecea că aviatoarea ar fi putut muri.

Era vie, trăia pe undeva. Indiferent prin ce minune. Dar scăpase din ghearele morţii. Lui Gilbert nu-i rămânea decât să pornească în căutarea ei.

Şi cu o admirabilă îndrăzneală, Gilbert îşi puse planul în aplicare şi plecă a doua zi.

Să aluneci deasupra hărţii lumii — ce mod fermecător de a învăţa geografia! În realitate, Gilbert, care n-avea pilot şi zbura singur, încrezător în steaua lui şi sigur că orice s-ar întâmpla tot va ajunge la ţintă, devreme ce i-o făgăduise un vrăjitor, nu urma un drum studiat dinainte. Zbura drept spre adâncurile deşertului.

Dar era oare singur? La început, după prima oră de

zbor, desluşise sub el o caravană care şerpuia prin singurătăţile sahariene, pe pietrele negre ale „regimurilor sau pe nisipurile gălbui, luându-se când după poteci abia vizibile, când după albiile secate ale „ned”-urilor.

„Borj”-uri — chei tăiate între doi pereţi de munţi, văi largi, apoi iarăşi câmpie, tot mereu câmpia monotonă cu covorul ei de nisip şi cu orizonturile ei de dune sau de munţi tolăniţi alene ca nişte monştri blânzi care se dezinteresau de trecători.

— Ce de-a nisip! se gândea Gilbert, care, plin de iluzii, căuta naiv urmele lăsate de Barbara Dingle, silueta avionului ei ivindu-se ca prin minune pe una din aceste poteci de nisip presărate de schelete de cămile.

La orizont apăru un zid de stânci, la poalele căruia un haos de blocuri stâncoase păreau pietre desprinse în decursul Veacurilor din meterezele unei fortăreţe. Şi într-adevăr, zidul părea străbătut de porţi de umbră, în dosul cărora se ghiceau ganguri pline de mister.

— O fi Haggar-ul!... Atunci, acestea sunt locurile unde Antinea, enigmatica suverană...

Dar legenda Atlantidei nu putea interesa pe acel ce se pasiona numai de soarta Barbarei Dingle.

Trecu pe deasupra zburând, zburând tot mereu, dispreţuind atât masivul În Ţedain cât şi puţul Tin-Zanaten. Sudanul, Nigerul, pădurea ecuatorială pe care o revedea, toate acestea ar fi putut face să-i bată inima — dar înainte, nu acum.

Dar de-atunci, intervenise în viaţa sa Barbara, — soarta Barbarei. Şi numai numele acesta îl rostea în timp ce zbura pe deasupra centrului misterioasei Africe.

Unde se află? Intre acoperişul albastru al cerului şi covorul pădurilor, avionul, scăldat în soare, părea că pluteşte într-un rai de calm şi de seninătate.

Gilbert îşi aprinse o ţigară. Sosise momentul să se mai odihnească puţin şi să facă măsurătorile de poziţie.

Atunci se produse accidentul: pierderea vitezei. Avionul cădea. În zbor placat, e drept, dar asta-i încetinea numai

căderea. Catastrofa venea încet dar inevitabil deoarece nu se vedea niciun teren favorabil pentru aterizare…

De jur împrejur, până în zare, numai pădure…

În câteva secunde, avionul avea să ajungă la suprafaţa mării de arbori şi s-o sfredelească. Un şuierat de ciclon şi o explozie de trosnete.

Şi apoi sfârşitul — un sfârşit de care nimeni n-avea să vorbească niciodată, de oarece nimeni n-avea să caute pe pilotul Gilbert Laporte, plecat nebuneşte, fără să lase vorbă încotro plecase.

CAPITOLUL 4.
PIERDUŢI ÎN PĂDUREA VIRGINĂ.

— Atenţie, Titin… Parcă mişcă ceva colo… Eşti gata?

— Sigur. Dar ce folos… Şti la ce mă gândesc? Dacă sunt lei, eşti sigur că n-au să ne simtă şi să sară asupra noastră?

— Să poftească numai şi o să-i primim cum se cuvine, cu gloanţe fierbinţi! răspunse mândru Jean Normand.

Şi ridică bătăios una din armele de vânătoare pe care le pusese lângă el, în cabana de crengi pe care o construiseră ca să fie ascunşi privirilor, ei şi aparatul lor cinematografic.

Căci acesta era scopul călătoriei celor doi îndrăzneţi camarazi, veniţi în plină Africă ecuatorială să stârnească singurătăţile misterioase ale regiunilor încă neexplorate spre a filma pe primejdioşii locuitori ai pădurii virgine.

Să „turneze” lupte între fiare sălbatice, goana după prudă şi chiar scene de canibalism li se păruse regizorului Jean Normand şi operatorului său asistent Baptistin Duval o ambiţie vrednică de ei. Ce peliculă senzaţională aveau să mai aducă ei în Franţa, spre marea bucurie a spectatorilor!

Adunaseră fondurile necesare expediţiei lor, cumpăraseră materialul indispensabil şi se avântaseră cu curaj în junglă cu automobilul lor lung: automobilul omidă.

Acesta le era tot: refugiu, fortăreaţă, mijloc de transport, de aceea nu se depărtau niciodată de el, ci-l aduceau până în apropierea locului unde operau.

Azi, ascunşi în preajma unei mlaştini unde presupuneau că veneau să se adape fiarele pădurii, sperau să ia câteva vederi interesante.

Dar o făceau cu primejdia vieţii. Prudentul Titin i-o tot amintea prea îndrăzneţului său camarad.

— Spune, n-ai să le laşi să se apropie prea tare, nu-i aşa? îl implora el. Ai să tragi, nu?

— Mâi, dar fricos mai eşti! N-avea grijă, am să bag eu de seamă. Dar vezi, tu să nu le scapi… învârteşte, învârteşte cât poţi.

— Adică până am să le simt colţii în carne? Mulţumesc, mai bine lipsă. De dragul artei şi cinematografului, ai fi în stare să mă laşi sfâşiat de fiare. Dar să ştii că n-am chef să îngraş leii!

— Ia mai închide pliscul, flecarule. Fii mai bine cu ochii-n patru. Văd mişcându-se spinii de partea cealaltă a mlaştinii… Atenţie! Dacă sunt lei, pune morişca în mişcare.

Dar Titin nu părea să ia în seamă acest îndemn. Cu nasul în vânt şi cu urechea ciulită, asculta şi privea cerul prin găurile acoperişului lor de crengi.

— N-auzi? întrebă el deodată.

— Ce?

— Un zbârnâit depărtat dar care se apropie… Parc-ar fi un motor de avion.

— Ce idee! Suntem departe de orice linie aeriană.

— Poate că un pilot s-a abătut din drum. Să ştii că e un avion, se apropie. Cu siguranţă că are să treacă pe deasupra capetelor noastre.

— Nu ţi-ei fi închipuind că îndată ce-o să-l strigi o să se oprească să-ţi dea veşti de-acasă!

— De ce nu? răspunse serios Marsiliezul. Aici suntem în pustiu şi o ocazie să mai schimbi două vorbe cu cineva, nu e deloc de dispreţuit.

— Ei, atunci, drege-ţi glasul şi umflă-ţi pieptul. Răcneşte cât de tare poţi. Dacă reuşeşti să te faci auzit, te cinstesc cu un rachiu.

— Să ieşim din cabană, propuse naivul Titin. Pilotul ne va zări şi va fi poate ispitit să coboare.

— Ca să spargă copaci sau să se spargă el de lemne? Unde să aterizeze în mijlocul desişului ăstuia?

Titin şi ieşise din adăpostul de verdeaţă. Ţinea capul pe spate, fără să-i pese că se putea împiedica de liane, ca să poată urmări evoluţiunile unui punct negru care se ivise sus de tot pe cer.

— E un avion! repeta el în culmea bucuriei. Poate chiar un compatriot. Hei, amice!

Avionul trecea înainte. Pilotul îi zărise sau observase ceva anormal? începuse deodată să se rotească deasupra cupolei de smarald a pădurii, coborând cu o iuţeală înspăimântătoare.

— Ne-a văzuţi strigă Titin entuziasmat.

— Idiotule! Cade, nu vezi? îi strigă alarmat, Jean Normand.

Într-adevăr, avionul părea în cădere, ca şi cum pilotul n-ar mai fi fost stăpân pe aparat. Nu era o aterizare obişnuită. Şi, de altfel, s-o încerce în plină pădure ar fi fost o nebunie.

Cei doi spectatori neprevăzuţi ai acestei drame, aeriene văzură aparatul atingând bolta copacilor şi dispărând în ea…

Aproape imediat pământul se cutremură, zguduit de ciocnire.

— n-a căzut departe de noi, spuse Normand cu glasul sugrumat.

— Dacă ne-am duce să vedem? propuse imediat bunul Titin. Cine ştie, poate avem norocul să mai putem ajuta pe pilot sau pe pasageri…

Jean Normand clătină cu îndoială din cap:

— O asemenea cădere!… Pădurea nu iartă, oftă el. Îţi aduci aminte de sfârşitul tragic al guvernatorului Renard? Accidentul trebuie că s-a produs în aceleaşi condiţii. Dar să mergem…

— Să ne grăbim, spuse Titin.

Camaradul lui îşi încărcă pe umăr două puşti. După o clipă de şovăială, Titin îşi strânse aparatul de filmat şi se pregăti să-l ia.

— N-aş avea linişte să-l ştiu aici fără paza. În lipsa noastră animalele ar putea să-l facă praf. Şi apoi, poate că am să am vreun prilej să mă folosesc de el.

— Ia-l, admise Normand.

Cei doi porniră, având grija să-şi facă în drum puncte de reper cu ajutorul cărora să poată găsi la întoarcere locul unde-şi lăsaseră automobilul-omidă.

Servindu-se de busolă, Jean Normand determină direcţia de urmat ca să se ajungă la punctul de cădere al avionului. Ca să taie drumul în linie dreaptă, erau nevoiţi să şi-l croiască cu ajutorul unei săbii mari.

— Atenţie la şerpi! strigă Normand.

— Fereşte-te de lei! răspunse pe un ton lugubru Titin, pentru care unicul motiv de nelinişte păreau fiarele sălbatice.

— Armele mele sunt încărcate cu gloanţe explozibile, răspunse scurt regizorul.

Afară de puşti purta, ca şi tovarăşul lui, un revolver închis în tocul lui şi centura-cartuşieră îi era plină doldora. În cap cu căştile lor coloniale, în picioare cu cizme solide, cei doi oameni erau foarte bine echipaţi pentru junglă.

Înaintară în tăcere, trăgând atent cu urechea la zgomotele care ar fi putut indica apropierea vreunei primejdii.

Îndrăzneala legendarului Teseu, când umbla prin labirint în căutarea Minotaurului, fusese fără doar şi poate mai mică decât a lor. Căci fiul de rege ţinea în mână ghemul de aţă al sensibilei Ariadna, cu ajutorul căruia era sigur că nu sie va rătăci la întoarcere. Pe când în urma lui Jean Normand şi Titin Duval se închidea la loc vicleana pădure. Exuberanta fertilitate a pământului ecuatorial urca, astupa deschizăturile făcute de ei, împletea noi liane, ştergea urmele trecerii lor.

Dar ei nu-şi dădeau seama de asta. Erau atenţi numai

la piedicile terenului, ale desişurilor, ale crengilor. Dintr-un copac le putea sări în cap o panteră, una din liane putea fi un şarpe.

— Unde ne aflăm? întrebă deodată Titin, dând cel dintâi semne de oboseală. De când tot umblăm ar fi trebuit să fi ajuns la rămăşiţele avionului.

— Se prea poate să fi trecut la un pas de el, oftă Jean Normand. Vegetaţia e aşa de deasă încât ne înconjoară ca un adevărat zid.

— Atunci e zadarnic să continuăm, obiectă pe bună dreptate Marsiliezul.

Se învârti de câteva ori în loc şi încruntă din sprâncene. Îngrijorat.

— Să mă ia dracul dacă ştiu pe unde am venit. Cum o să ne mai putem întoarce?

— Ai să vezi, spuse fără grijă regizorul. Avem busola. Şi cred că ştiu în ce direcţie trebuie să mergem ca să ieşim din pădurea asta.

— Crezi că ştii! mormăi camaradul lui, aiurit de oboseală.

Jean Normand îşi ieşi din sărite.

— Înainte, idiotule! Nu e de niciun folos să stăm pe loc. Suntem poate la un pas de ţintă.

— Şi, mă rog, care ne e ţinta? răspunse Titin, ridicând din umeri. Am început să mă îndoiesc dacă avem vreuna. Şi am impresia că umblăm la întâmplare.

— Tu ai vrut să vii, răspunse Normand.

— Desigur, eu… totdeauna eu!

N-aveai decât să nu mă asculţi, răspunse asistentul, cu cea mai vădită rea-credinţă.

Dar înghiontit de tovarăşul lui, se urni în direcţia pe care i-o arătă acesta.

— Spre nord… tot spre nord. Şi acum, cu faţa spre apus. Cred că nu are nici un rost să continuăm în aceeaşi direcţie. Dacă până în jumătate de oră n-am descoperit avionul, ieşim din pădure.

— Am să fiu încântat. Dar prea te joci cu cuvintele. Am

impresia că o să fie mai greu de făcut decât de zis.

Mai străbătură vreo cinzeci de metri şi deodată Jean Normand scoase un strigăt de triumf.

— La dreapta! Ia te uită, un luminiş!

— Frumoasă vestei spuse arţăgos Titin. Aş fi preferat să-mi anunţi marginea pădurii.

Regizorul înainta fără să-i răspundă, dând la o parte mărăcinii. Se opri brusc.

— Priveşte… Am ajuns, şopti el.

În mijlocul luminişului se zărea ceva mare şi alb… ca o insectă uriaşă strivită de pământ, cu aripile întinse. Era avionul, într-adevăr avariat, dar câtuşi de puţin făcut fărâme. Îndrăzneţ şi abil, pilotul reuşise să-l aducă în mijlocul acestui luminiş providenţial, evitând astfel înfricoşătoarea prăbuşire de care era ameninţat.

Zărind vag pe deasupra umerilor camaradului său, Titin împinse pe Normand.

— Ce aştepţi? Haidem… Trebuie să vedem dacă pilotul nu e rănit.

Dar Normand îl ţinu de braţ şi-i arătă nişte siluete negre care se agitau în jurul aparatului.

— Prea târziu!… Sălbaticii ne-au luat-o înainte. Un trib întreg de negri. Dacă ne arătăm, ne-am ars. Suntem prada lor.

Am putea să-i punem pe fugă cu focuri de armă…

— Bravo, eşti un mare deştept. Doi contra cincizeci! Şi-ţi închipui că ei au să rămână în mijlocul luminişului ca să ne servească drept ţintă şi că au să fie atât de amabili să aştepte până-i vom fi omorât unul câte unul pe toţi? La primul foc au să dispară în desiş şi apoi, invizibili, au să ne înconjoare. Ai să vezi doar săgeţile căzând ca grindina în jurul tău. Şi atunci, ce-ai să faci?

— Am… am să trag în grămadă, bâigui Titin impresionat.

— În care grămadă, când n-ai să vezi nimic? Ai să ciunteşti frunzele, mărăcinii şi golul. Şi deodată ai să primeşti o lovitură de măciucă sau ai să cazi cu faţa la

pământ, fără să vezi măcar mâinile care te-au trântit. Ascultă-mă pe mine, să stăm liniştiţi şi să ne mulţumim să-i observăm. Deocamdată altceva n-avem ce face.

— Ai dreptate, recunoscu Titin. Şi chiar... am o idee. Dacă aş filma scena? Doar n-o să avem în toate zilele o ocazie ca asta.

— Adevărat.

Marsiliezul Îşi şi instalase aparatul. Jean Normand observa pe negri cu ocheanul.

Se punea o întrebare: aviatorul căzuse în mâinile lor? Nu părea să fie aşa. Căci regizorul nu zărea niciun prizonier. Negrii se agitau în jurul avionului, urcau şi coborau din carlingă şi aduceau de-acolo tot felul de lucruri pe care şi le arătau. Dar nu scoteau dinăuntru nicio fiinţă. Modul în care se purtau faţă de avion îl făcea pe Normand să creadă că vedeau în el un fel bolid căzut de la sine din cer. La început fuseseră înspăimântaţi dar acum arătau minunatei maşini o veneraţie admirativă şi păreau dispuşi s-o ridice la rangul de idol. Toate acestea dovedeau că Francezii noştri aveau înaintea lor un trib din cele mai înapoiate, cum mai există unele în regiunile centrale ale Africii. Fără îndoială că tribul acesta de negri nu se aflase niciodată până acum ^în contact cu oameni civilizaţi.

— Ciudaţi Foarte ciudat! repeta printre dinţi regizorul. Tare aş avea poftă să merg pe urmele lor şi să-i văd în satul lor, ca să filmez câteva scene din viaţa lor de toate zilele. Minunat document ar mai fi!

Dar realizarea acestei dorinţe era presărată de dificultăţi. Într-adevăr, sălbatecii, când li se păru că ţopăiseră destul în jurul avionului şi după ce exploraseră cabina pilotului, hotărâră de-odată să-l ducă de acolo. Îl legară cu liane şi se înhămară, dispărând cu el în sânul masei de verdeaţă.

— Să-i urmărim! strigă Jean Normand, repezindu-se înainte.

Dar cum, de teamă să nu fie văzuţi şi capturaţi, nu

puteau străbate luminişul, trebuiră să-l ocolească, tăindu-şi drum printre mărăcini. Munca aceasta le luă destul timp pentru ca Negrii să se poată depărta. Înghiţiţi parcă de pădurea misterioasă, nu lăsaseră nicio urmă destul de vizibilă pentru ochii neexperimentaţi ai celor doi Francezi, care nu-i mai puteau urmări.

După trei sferturi de oră de căutare, renunţară.

— Destul pe ziua de azi! hotărî nemulţumit regizorul. Să ne întoarcem la automobil. Cred că am dat vrabia din mână pentru cioara de pe gard şi că mai bine am fi aşteptat, la locul nostru, leii!

— Pe ei îi găsim şi mâine. Pe când pe sălbateci... s-a dus!

Dar după câteva ore, când se aflau din nou în adăpostul lor de frunziş de pe malul mlaştinii şi se pregăteau să filmeze trecerea fiarelor, braţe de abanos ieşite dintre ierburile înalte îi înşfăcară pe neaşteptate.

Atacaţi prin surprindere şi dezarmaţi, fură duşi cu bagaje şi arme cu tot, de o ceată urlătoare de diavoli negri, în inima misterioasei păduri.

CAPITOLUL 5.
MÂNCĂTORII DE OAMENI

Titin zăcea pe pardoseala de pământ bătătorit al unei colibe rotunde, cu picioarele şi cu mâinile legate. În neputinţă de a face vreo mişcare, Titin răcnea:

— Destul! M-am săturat până-n gât!… Trebuie să avem o explicaţie cu ei. Cere, pretinde un interpret, Normand!

Jean Normand, întins la câţiva paşi în aceeaşi situaţie ca tovarăşul lui, râse batjocoritor.

— Cere… Pretinde! Ştii că faci câteodată glume reuşite, dragul meu Titin. Pe ce limbă să mă înţeleg cu ei? Nici măcar prin gesturi nu pot: sunt legat cobză.

— De trei zile durează chinul ăsta! gemu Titin. Ce-or fi făcut cu aparatul meu şi ce-or fi având de gând cu noi?

— Ultima întrebare e cea mai la locul ei. Restul depinde de răspunsul pe care-l primim la ea. Nu ştiu ce-or fi vrând Negrii cu noi. Dar în orice caz nu să ne lase să murim de foame. Suntem hrăniţi, şi încă din belşug, hrăniţi, îndopaţi chiar, s-ar putea spune… ca nişte gâşte.

— Hm!… Nu-mi prea place comparaţia ta, protestă Marsiliezul pălind. De fapt, habar n-avem la ce soi de sălbateci ne aflăm în gazdă.

— La nişte fetişişti. Ai observat talismanele pe care le poartă la gât? Am identificat câteva din ele. Provin dintr-un avion. Poate din avionul pe care l-am văzut căzând deunăzi.

— Cu siguranţă, confirmă Titin. Aşadar aceiaşi sălbateci ne-au capturat, probabil după ce au găsit urmele noastre.

— Da… Dar ce-or fi făcut cu avionul?

— Întreabă mai bine ce-or fi făcut cu bietul aviator. Dacă a supravieţuit căderii, soarta lui nu cred să fi fost strălucită. Sau s-a rătăcit în pădure, sau e prizonier.

— Ca noi.

— Da. Deloc amuzant.

— Şi noi, Titin, care voiam să urmărim pe Negri ca să le descoperim satul… iată-ne dorinţa împlinită!

— La ce ne foloseşte asta, de vreme ce ne-au luat aparatul de filmat şi ne-au legat mâinile?

— Măcar să ne fi. Lăsat puştile şi revolverele!…

Câţiva negri dădură buzna în colibă, întrerupându-le convorbirea. Ridicară pe prizonieri şi-i duseră afară din închisoarea lor. În mijlocul satului era adunată o mulţime mare de negri — bărbaţi, femei şi copii.

— La ivirea celor doi captivi, tam-tamurile răsunară şi mai tare şi mulţimea începu să psalmodieze un fel de melopee, pe care o ritma bătând pământul cu picioarele.

— Aduce a cântec funebru, observă neplăcut impresionat Titin. Sper că nu în cinstea noastră-l intonează. N-ar putea alege o arie mai veselă?

Fură puşi unul lângă altul într-un fel de lectică dusă pe umeri de opt negri.

Purtătorii lor se îndreptară atunci spre o deschizătură între copaci. Mulţimea formă o procesiune care-i urmă, cântând şi dansând neîncetat.

— Opriţii Lăsaţi-mă să cobor şi să reglez punerea în scenă! striga Jean Normand, indignat de rolul de figurant pe care era nevoit să-l joace şi pasionat totodată de originalitatea scenei.

Cât despre Titin, răcnea din adâncul rărunchilor;

— Aparatul meu! Daţi-mi înapoi aparatul! Vreau să filmez scena!

Dar cortegiul intrase în desiş şi cântecele sălbatecilor acopereau vocea prizonierilor. Nu le rămânea decât să se resemneze.

De altfel ajunseră curând într-un fel de criptă de verdeaţă, la capătul căreia se înălţa o construcţie ciudată,

care, după formă, părea un altar. De o parte şi de alta era aliniată o gardă de negri înarmaţi cu suliţe.

La o mică depărtare se Înălţau câţiva stâlpi de lemn, în vârful cărora idoli monstruoşi, grosolan sculptaţi, se rânjeau la cei doi prizonieri.

Intre stâlpi şi colibă, o piatră lată şi netedă, la a cărei vedere Jean Normand se înfioră, era sprijinită pe alte pietre mai mici.

— Cred că asta se cheamă o piatră de sacrificii, rosti regizorul cu un glas stins, care nu mai exprima deloc o siguranţă deplină.

— O piatră pentru sacrificii? repetă Titin îngrijorat Şi la ce serveşte o asemenea piatră?

— La tăiat gâtul victimelor, răspunse Jean Normand, din ce în ce mai lugubru.

Neputându-se scărpina pe după ceafă, Titin se frecă cu spatele de scaun.

— Ce victime? stărui el.

Intervenţia purtătorilor, venită la ţanc, scuti pe regizor să răspundă.

Cei doi captivi fură coborâţi, târâţi lângă stâlpi şi legaţi de doi din ei, sub măştile feroce ale înfricoşătorilor idoli.

— Aşa vasăzică! gemu Titin. Cred că am început să înţeleg.

— Eu am şi sfârşit, răspunse Jean Normand, oftând din greu.

— Aparatul meu! Zece ani din viată pentru aparatul meu! Adevăratul meu chin ăsta el Să fiu de faţă la scena asta şi să n-o pot turna!

— Evident, ar fi mai plăcut să asişti ca operator decât ca personaj principal! îl zeflemisi Jean Normand. Săracul de tine. În fond, împărtăşesc şi eu sentimentul tău. Meseria mă stăpâneşte tot atât cât pe tine. Niciodată n-am să mă pot consola că n-am putut lua în poză… ceea ce are să se-ntâmple.

— Să pot turna un film… şi să-l duc în Franţa! îşi exprimă Marsiliezul, extatic, visul.

— Mai ales că gluma pare să se-ngroaşe, observă regizorul, care o clipă nu încetase să urmărească cu cea mai mare atenţie mişcările sălbaticilor.

Un negru, înconjurat de o bandă de posedaţi urlători, şi atât de mult împodobit cu amulete, cu colane şi cu brăţări, încât nu era greu de ghicit calitatea Iţii de şef de trib, înaintă spre coliba misterioasă, se prosternă la câţiva paşi de intrare, imitat îndată de întreaga lui suită şi cântă câteva fraze care trebuie că erau o invocare.

— Atenţiei murmură Normand. O să asistăm probabil la o apariţie supranaturală. Spiritele au să iasă la iveală.

Nici nu-şi închipuia câtă dreptate avea. Perdeaua de frunze, care masca intrarea colibei sfinte, se dădu la o parte, făcând loc unui ciudat personagiu, a cărui intrare în scenă fu salutată de aclamaţiile întregului trib, cuprins de delir.

Faţa-i era ascunsă de o mască zugrăvită monstruos, în tot felul de culori. Un vestmânt de ierburi îi ascundea complet corpul, lăsând să se vadă numai braţele, apărate de mânecile unei cămăşi kaki, de croială neîndoios europeană. Era împopoţonat cu nenumărate colane, brăţări şi diademe, făcute din bucăţele de os şi din pietre multicolore. În una din mâini ţinea, o măciucă noduroasă, deosebit de solidă. În cealaltă, un obiect înfăşurat într-o batistă. Era însoţit de doi pui leu, probabil domesticiţi.

După ce atinse, în trecere, cu bastonul lui, ţeasta şefului prosternat la pământ, vrăjitorul — căci nu era greu de ghicit că aceasta era calitatea lui — se îndreptă spre prizonierii legaţi de stâlpi.

Tot tribul căzuse în genunchi, cu frunţile în ţărână. Şi în zumzetul tam-tamurilor, urcă în văzduh cântul monoton şi halucinant.

— Un prim plan!... Un aparat de filmat, pentru Dumnezeu! oftă Jean Normand.

— Nici nu-şi închipuie gogomanul cela ce pierde! exclamă Titin. Ce mai vedetă am fi făcut noi din el!

Nepăsător faţă de aceste perspective, vrăjitorul se

apropia, cântând şi el, cu o voce ascuţită şi ciudat de feminină, cuvinte de neînţeles. Întinzând mâinile spre cei doi prizonieri, începu o serie de gesturi, probabil rituale, pe care cei doi nefericiţi cinematografişti nu le socotiră favorabile lor.

Dar deodată, în mijlocul descântecelor, ciudata voce rostit pe acelaşi ton şi în acelaşi ritm, cuvintele următoare, care lăsară pe cei doi Francezi încremeniţi.

— Imprudenţilor! Ce-aţi căutat în mijlocul mâncătorilor de oameni?

…Vorbise în franţuzeşte!

CAPITJLUL 6.
VRĂJITOAREA ALBĂ

Rotunjite în *O* de uimire, buzele celor doi cineaşti aveau să scoată fără doar şi poate exclamaţia şi să rostească întrebarea pe care o puneau ochii lor. Dar vrăjitorul, fără să-şi întrerupă scălâmbălelile şi continuând să tragă în jurul stâlpilor lor un cerc magic, îi opri de la această imprudenţă.

— Nicio vorbă! psalmodiă el, amestecând cuvintele cu sunete onomatopeice, luate evident din dialectul negrilor. Nicio vorbă, dacă vreţi să vă salvez.

Ce balsam liniştitor în aceste cuvinte! Prizonierilor li se oprise inima-n loc de bucurie. Se siliră să rămână liniştiţi şi tăcuţi, cum le ceruse neaşteptatul lor protector, şi aşteptară realizarea făgăduielii.

Dar ce surpriză pentru ei să descopere sub aceste acoperăminte magice, un prieteni Cine putea fi prietenul acesta? Titin şi Normand îşi puneau cu înfrigurare această întrebare, fără să izbutească să formuleze cea mai vagă ipoteză măcar.

Un European? Evident, de vreme ce vorbea curgător limba lor. Dar ce caută el la aceşti sălbateci şi cum devenise vrăjitorul lor?

Imperturbabil şi, de altfel, ascuns privirilor de masca lui, vrăjitorul îşi continua misterioasele manevre. După ce, cu vârful bastonului, închise pe cei doi captivi într-un cerc, schiţă în aer senine cabalistice rostind cuvinte de neînţeles. Culcaţi la picioarele lui, cei doi pui de leu mârâiau încet, privind pe cinematografişti, care păreau

puţin încântaţi de această vecinătate.

Apoi vrăjitorul se duse să ia, de pe piatra de sacrificii, câteva pietricele, pe care le aruncă în aer. Când căzură, păru că studiază atent desenul pe care-l alcătuiau.

Atunci, întorcându-se către şeful tribului, bătu din palme şi rosti, cu vocea lui ciudată, o lungă cuvântare pe care sălbaticii o ascultară în aceeaşi atitudine respectuoasă.

Când termină, se ridicară cu toţii şi procesiunea se formă din nou, pornind înapoi pe acelaşi drum pe care venise, în frunte cu tam-tamurile. Pe loc rămaseră numai şase negri înarmaţi cu suliţe, care se postară, din loc în loc, împrejurul criptei de verdeaţă, dar destul de departe de vrăjitor şi de prizonieri ca să-i poată auzi.

Vrăjitorul, tot escortat de cei doi pui de leu, îi dezlegă de stâlpi, lăsându-i însă cu mâinile legate, şi-i conduse spre coliba sfântă, împingându-i înăuntru.

Cei doi pui de leu, paznici credincioşi şi dresaţi probabil să semnaleze prin răgete apropierea oricărui nepoftit, se culcară în faţa intrării.

— Aşa! rosti atunci ciudatul vrăjitor. Avem înaintea noastră treizeci şi şase de ore de linişte. Căci, după ce am consultat spiritele, am anunţat negrilor că acestea fixau la răsăritul lunii pline ora sacrificării voastre şi... a ospăţului.

— Vor să ne mănânce; bâigui Titin, căruia îi clănţăneau dinţii.

— Vezi bine, răspunse vrăjitorul. Ce vreţi să facă un trib de antropofagi cu prizonierii lui? Să le taie gâtul şi să-i mănânce cu tot ritualul... Dar fiţi pe pace, avem înaintea noastră treizeci şi şase de ore în care ne putem gândi cum puteţi scăpa de această soartă jalnică. E o chestie de imaginaţie. Trebuie Insă ca, înainte de a treizeci şi şasea oră, eu şi voi să fi reuşit să fugim.

— Vrei să pleci cu noi? Să renunţi la situaţia onorifică pe care o ocupi? se miră Marsiliezul.

Vrăjitorul îşi desprinse încet masca şi lepădă

vestmântul de ierburi.

— Aşteptam doar o ocazie să-mi încerc norocul, răspunse el. Trei indivizi hotărâţi pot rău şi acolo unde unul singur ar da greş.

Şi se arătă privirilor celor doi cineaşti. Era într-adevăr un European, care, sub deghizamentul lui de vrăjitor, purta un combinezon de aviator. Ia unul din buzunare băgă obiectul pe care nu încetase să-l ţină 19 mână şi care era un revolver învelit într-o batistă. Faţa lui, smeadă şi graţioasă, era ciudat de tânără. Avea bucle scurte, blonde, şi ochi albaştri, blânzi dar îndrăzneţi.

— Eşti aviatori exclamară într-un glas Titin şi Normand.

Şi acesta din urmă continuă:

— Dar atunci, probabil că d-ta eşti aviatorul al cărui avion a căzut alaltăieri în pădure? Eram neliniştiţi de soarta d-tale şi am pornit să te căutăm. Aşa se face că am căzut în mâna negrilor.

— A căzut în pădure un avion? exclamă protectorul lor.

Aşadar du era el.

Titin şi Normand se uitară unul la altul.

— Atunci sunteţi doi, reluă cineastul. Căci am văzut căzând un avion pe care l-au capturat sălbatecii.

— Habar n-am de asta! exclamă tânărul aviator, încruntând din sprâncene. De ce mi-or fi ascuns asta? Şi ce-ar fi făcut cu avionul şi cu pilotul care-l conducea?

— Nu ştim nimic despre el, răspunse Normand. Când avionul a fost capturat de Negri, el nu mai era înăuntru.

Să fi sărit înainte cu paraşuta? Să se fi ascuns în pădure? Nu putem face decât presupuneri.

— Ciudat! rosti tânărul aviator-vrăjitor. Da, e foarte ciudat ca un avion să se fi riscat prin meleagurile astea, departe de liniile obişnuite. Trebuie că i s-a întâmplat acelaşi lucru ca şi mie: a fost abătut din drum de un ciclon... Dar n-a fost nici o furtună zilele astea prin partea locului.

— Nu, niciuna, confirmă Normand.

— Atunci nu mai înţeleg.

Părea că se gândeşte, căutând dezlegarea unei probleme insolubile, care-l preocupa în cel mai înalt grad.

Făcu cu mâna un gest ca pentru a renunţa şi a înlătura provizoriu această cauză de griji.

— Să ne întoarcem la chestiunea voastră, reluă el. În primul rând, să mă prezint şi să vă istorisesc păţania mea. Poate că numele meu vă va spune ceva. Mă numesc Barbara Dingle, aviatoarea Barbara Dingle, pe care toţi cei ce se interesează de aviaţie o ştiu dispărută de câteva luni în cursul unui raid.

Barbara Dingle? repetară cei doi cineaşti, căutând în amintirea lor.

Deodată se făcu în mintea lui Jean Normand lumină.

— Raidul San-Francisco-Yokohama-Melbourne-Marsilia-Paris, recită el, citind în amintirile lui. Aproape întreg ocolul pământului. Aşadar d-ta eşti aviatoarea care a încercat performanţa aceasta şi care a dispărut, într-adevăr, între Beyruth şi Marsilia. Ai fost căutată zadarnic săptămâni de-a rândul... Şi săptămâni întregi pe urmă, timpul a făcut ce face cu orice aventură omenească. A aruncat asupra dispariţiei d-tale vălul uitării. De altfel» nimeni nu te mai credea în viaţă... Dar ce se întâmplase cu d-ta?

— Ce vedeţi, răspunse tânăra fată. Un ciclon m-a târât departe de ruta mea şi m-a aruncat în centrul Africii. Am făcut o aterizare forţată în mijlocul hăţişurilor şi imediat m-am pomenit înconjurată de sălbateci, care se prosternau. Am înţeles că nu văzuseră niciodată un avion şi că mă socoteau o făptură supra omenească, un fel de sol al divinităţilor lor.

Am profitat de credinţa aceasta ca să-mi fac aici o situaţie acceptabilă, primind onorurile cu care mă înconjurau. Mulţumită uşurinţei cu care deprind limbile străine, am început, după câteva săptămâni, să mă descurc binişor cu dialectul lor. Iată cum am devenit „vrăjitoarea albă” — ceea ce nu m-a împiedicat o clipă să caut mijlocul de a evada, cu oarecari şanse de a ajunge la

lumea civilizată, şi de a da vreun semn de viaţă celor ce se interesează de mine.

Făcu o pauză şi adăogă.

— Şi cred că şansa asta am s-o am cu voi.

— Nici n-am cere mai mult, răspunse cu modestie Jean Normand. Dar ce putem face noi? Suntem doi bieţi cineaşti urmăriţi de nenoroc şi, în momentul de faţă, foarte la ananghie…

— Ştiu, îl întrerupse Barbara Dingle. Conform datinii, mie mi-au încredinţat negrii aparatul şi armele voastre, ca şi toate lucrurile pe care vi le-au luat; mi-ar fi aşadar uşor să vă înarmez şi să încerc cu voi o fugă îndrăzneaţă, după ce vom fi ucis pe paznici. Dar ce vom face pe urmă?

Pădurea ne ţine mai prizonieri decât tot tribul. Am pieri pe rând, cu toţii, fără să reuşim să mai ieşim din desiş.

— Noi avem pe undeva un automobil-omidă, înarmat şi îndestulător aprovizionat cu muniţii, declară cineastul. Dar în ce direcţie o fi? Numai Dumnezeu ştie.

— Putem încerca şi altceva, spuse Barbara, gânditoare. Trebuie însă mai întâi să descopăr unde au ascuns sălbaticii aceştia epava avionului de care mi-aţi vorbit. Lăsaţi-mă pe mine şi n-aveţi nicio grijă.

Le dezlegă mâinile şi le dădu două revolvere automatice, completate cu câteva încărcătoare.

— Am să fiu nevoită să vă părăsesc, pe câteva ore poate. Aveţi cu ce vă apăra în caz de primejdie. Am să interzic, însă, să se între în coliba aceasta. Aşa că o să mă puteţi aştepta în toată siguranţa, numai să nu încercaţi să ieşiţi. La revedere.

Ridică perdeaua de frunze, care acoperea intrarea, şi dispăru.

Cei doi cineaşti rămaseră mai departe aşezaţi pe jos.

— Asta zic şi eu că e o aventură! oftă Titin.

— O aventură de pomină… dacă scăpăm cu viaţă din ea. N-ai auzit pe această onorabilă tânără vrăjitoare? Are armele şi aparatul nostru… Aparatul nostru, măi Titin!

— Acum să vezi cum o să mai filmez eu peripeţiile

evadării noastre, spuse Marsiliezul, cu faţa luminată de un larg surâs.

— Sigur, ca tine cine mai el ÎL luă peste picior Jean Normand. Figuranţii se vor pune amabil la dispoziţia ta, şi dacă filmul nu va ieşi bine, îţi vor permite s-o iei de la capăt.

— N-am vrut să zic asta, protestă Titin ridicând din umeri. Voiam doar să spun că dacă s-ar ivi vreun prilej…

— Dacă s-ar ivi vreun prilej, tu şi eu o să fim foarte fericiţi să ne putem măcar lua tălpăşiţa, răspunse regizorul. Deocamdată adu-ţi aminte că te afli într-un fel de cămară de bucate şi că figurezi în viitorul meniu cu titlul de muşchiuleţ, antricot, fleici, etc., servite în sânge.

— Parcă tu nu? mormăi Titin, readus la tragica realitate de nemilosul lui camarad.

— Da… dar de început au să înceapă cu tine — eşti doar mai grăsuliu. Eu am să fiu probabil rezervat pentru zile de post: sunt slab.

Zgomote ciudate. Venite de afară, împiedicară pe Marsiliez să răspundă. Cei doi prieteni se apropiară de uşa colibei şi priviră prudent prin perdeaua de frunziş.

— Ia te uită! Se pregăteşte sala banchetului, glumi Normand.

— Cam aşa îmi miroase şi mie, oftă Titin, făcând o strâmbătură. Sper că asta nu va contraria planurile prietenei noastre vrăjitoarea. Dar ce i-o fi apucat pe trăsniţii ăştia de negrii să găurească tavanul sălii noastre de mâncare?

— Sălii lor de mâncare! îl corectă Normand. Pe masă vom fi noi, nu în jurul ei. Dar ai dreptate. Vor să găurească bolta şi nu înţeleg de ce.

Într-adevăr, o echipă de negri, urmărind probabil anumite instrucţiuni primite de ei, năvăliseră în criptă şi făceau diferite treburi, unele mai ciudate decât altele.

Câţiva dintre ei se căţăraseră sprinteni ca maimuţele în copacii dimprejur şi se luptau cu bolta de frunzet, tăiau crăcile, rupeau ramurile şi făceau, încetul cu încetul. O

deschizătură largă prin care începu să se vadă un colţ de cer.

Încurând deschizătura, lărgită neîncetat, desenă un cerc larg prin care ziua pătrunse în criptă transformând-o în luminiş.

— Spectacolul va avea loc în aer liber, spuse glumeţ Normand. Înţeleg acum ce vor ei. Vor ca soarele şi luna să poată şi ele asista la festivitate. În primul rând luna. Nu ne-a spus miss Barbara că o să fim sacrificaţi în momentul când răsare luna plină?

— Dă Doamne nişte nori groşi şi fă cerul mai negru decât feţele eventualilor noştri consumatori! se rugă Marsiliezul.

— De-ar rămâne mai bine farfuriile goale… pentru că prada şi-a luat zborul! răspunse Normand.

Titin, pesimist, clătină din cap.

— Prea sunt mulţi! gemu el. n-o să reuşească miss Barbara să ne escamoteze dintre ghearele atâtor negri.

— Spui prostii, răspunse regizorul. Nu numărul contează. Vrăjitoarea noastră ştie ea să aranjeze lucrurile. Când va veni momentul decisiv, va găsi ea iln motiv ca să cureţe Jocul de ei.

Încăpăţânat în descurajarea lui, Titin ridică ameninţător revolverul automat, pe care i-l dăduse Barbara Dingle.

— În orice caz, înainte de a mă lăsa mâncat de ei, pe mulţi am să dau gata! spuse el.

— Liber eşti să faci cum îţi place, dragul meu. Eu prefer să mă bizui pe aviatoare.

Negrii sfârşiseră de făcut deschizătura în bolta de verdeaţă. Coborâseră din copaci şi curăţau acuma pământul de crengile şi frunzele căzute. Liberară astfel un spaţiu larg între cărăruia ce venea din satul negru şi stâlpii cu capete de idoli, înfipţi în faţa pietrei de sacrificii.

— Asta ar putea fi un teren de football numărul unu! constată Titin, care-şi amintea că fusese inter-dreapta într-o echipă marsilieză.

— Hm! Părerea mea e că ar putea avea şi alte

destinaţii, răspunse Jean Normand, dar poate pentru ca să ne tihnească somnul la noapte, ar fi mai bine să nu cercetăm la ce va servi terenul acesta. În orice caz, nu încape îndoială că pregătirile acestea se fac în cinstea noastră.

Negrii îşi sfârşiseră treaba. Plecară din luminiş şi se îndreptară spre colibele lor.

Se înnopta.

— Noaptea asta o mai ducem noi cum o mai ducem, oftă regizorul. Dar noaptea viitoare… Dacă am încerca să dormim? Ce zici, Titin?

— Că ai completă dreptate. Să ne odihnim ca să fim mâine în formă şi gata de orice eventualitate.

Se întinseră, unul lângă altul, pe un pat de frunze care părea să fi fost pus acolo pentru ei.,

După câteva clipe amândoi sforăiau, care mai de care, ca şi cum n-ar fi fost nişte condamnaţi la moarte.

O mână nemiloasă îi smulse din somn, zgâlţâindu-i. Înspăimântaţi, se ridicară în capul oaselor. Dar la căpătâiul lor nu era decât faţa graţioasă a Barbarei Dingle, aplecată deasupra lor.

— Ascultaţi, şopti ea cu degetul la buze ca să le facă semn să tacă. Am un plan. Dar nu va fi realizabil decât peste douăzeci de ore, adică aproape în clipa când se va ridica asupra voastră cuţitul sacrificatorului. O să vă puteţi ţine bine până atunci?

— Trebuie, răspunse cu hotărâre Normand.

— Devreme ce altfel nu se poate… adaogă Titin.

— Judecaţi singuri. De altfel, în orice caz, trebuie să vă pun la curent, căci pentru executarea planului meu am să am nevoie de ajutorul vostru… sau cel puţin al unuia dintre voi.

— Suntem la dispoziţia d-tale, strigară într-un glas cei doi cineaşti.

Barbara Dingle le zâmbi dar cu o nuanţă de melancolie, care spunea limpede cât de grav era momentul.

Şi poate în orele cât lipsise, îşi putuse da seama de

situaţia exactă şi se simţea mult mai puţin sigură de reuşită decât spunea.

— Amândoi ar fi prea mult, răspunse ea. O să fiu nevoită să aleg.

Titin Duval, care avea prestanţă şi era mândru de ea, scoase pieptul în afară.

— Alege 1 declară el, într-o poză avantajoasă, sigur de sine.

— Alege, spuse modest şi Jean Normand.

Suntem tustrei interesaţi la reuşită, nu-i aşa? Prin urmare nu e vorba de vanitate.

Aviatoarea îi măsură cu privirea, din cap până-n picioare, pe amândoi.

— Aveţi dreptate, spuse ea. Alegerea mea ou poate jigni întru nimic pe acela pe care-l va elimina. Căci e o simplă chestie de statură... De aceea, la d-ta voi face apel, d-le Normand, pentru că între siluetele noastre nu cred să fie o mare deosebire, nici ca înălţime, nici ca grosime. Vino, te rog, lângă mine.

Cineastul se supuse şi se aşeză umăr la umăr cu Barbara Dingle.

— Niciun deget diferenţă, decretă Titin, transformat în arbitru.

— Cu atât mai bine! răspunse fata. Vrei să fi aşa de bun să probezi asta?

„Asta” era vestmântul de frunze, care alcătuia ţinuta de ceremonii a vrăjitoarei albe, şi masca hidoasă care-i ascundea faţa.

Jean Normand şi le puse.

— Admirabil! exclamă Barbara. Costumul îţi vine ca turnat.

— Vrei să-l port în public? întrebă, mirat, regizorul.

— Da... Şi am să vă explic de ce şi cu ce ocazie.

Şi, făcând semn celor doi bărbaţi să se aşeze lângă ea, tânăra aviatoare începu să le vorbească în şoaptă.

CAPITOLUL 7.
RĂSARE LUNA...

Ia seara ceea domnea fierbere mare în sat.

În toate colibele, negrii se pregăteau în sunetele tam-tamurilor sfinte, de marea sărbătoare a sângelui.

Toată ziua munciseră sub ordinele vrăjitoarei albe, într-o forfotă neîntreruptă între sat şi luminişul sacrificiilor.

Acum totul era gata şi nu mai aveau decât să participe la ceremoniile rituale, întâi spectatori, apoi comeseni la sângerosul ospăţ.

Cam cu o oră înainte de răsăritul lunii, răspunzând la chemarea tam-tamurilor, întreg tribul ieşi din colibe şi formă un cortegiu care se îndreptă spre luminiş. Pădurea fu iluminată de focul torţe lor pe care le duceau negrii. Noaptea era plină de zarvă. Păsările de noapte îşi luară zborul, fiarele fugiră.

Dansând, cântând, urlând, cortegiul ajunse la luminiş şi se rândui pe de margine pe trei părţi. A patra lăture era alcătuită de coliba vrăjitoarei, de piatra— jertfelnic şi de stâlpii destinaţi victimelor.

Toţi spectatorii ţineau torţe şi luminişul părea un rug. Afară de lumina aceasta, în cele patru colţuri ale luminişurilor, patru izvoare luminoase, fixate de copaci— izvoare luminoase în care unor Europeni nu le era greu să recunoască nişte reflectoare — făceau ca în luminiş să fie ca ziua. Lumina era orbitoare.

Pentru surperstiţioşii indigeni, prezenţa acestor reflectoare, pe care ei le şi botezară „ochii fermecaţi”, era o minune. Ea se explica, evident, prin intervenţia

vrăjitoarei albe, întrebarea era de unde şi le procurase.

Negrii, mai simbolişti şi gata să admită supranaturalul, nici nu se gândeau să-şi pună asemenea întrebări. Admirau doar, uimiţi, încântaţi şi îngroziţi totodată.

Un asemenea belşug de lumină, sporit prin mijloace necunoscute, le dădea un respect nemărginit pentru puterea vrăjitoarei.

Deasupra luminişului, prin larga deschizătură făcută în cupola de verdeaţă, noaptea îşi întindea vălul beznei. Luna nu răsărise iacă.

Şeful tribului, înconjurat de dregătorii lui, se aşezase în rândul întâi, la câţiva metri de piatra de sacrificii, cu faţa spre stâlpi şi spre intrarea colibei sfinte.

Încă invizibilă, vrăjitoarea albă era probabil înăuntru, în dosul perdelei de frunze, apărată de cei doi pui de leu domesticiţi, culcaţi în faţa pragului.

Aştepta probabil momentul să-şi facă apariţia solemnă.

Căci totul era gata pentru marele sacrificiu. Barbara Dingle regulase dinainte, până în cele mai mici amănunte, punerea în scenă şi nu voise să lase nimănui altcuiva grija de a duce pe captivi la locul unde trebuiau să stea în aşteptarea ceasului morţii.

Probabil că convinsese pe negri că spiritele hotărâseră să nu lase pe niciun muritor de rând să atingă jertfele care le erau menite.

Titin Duval era legat deja de unul din stâlpi. Lângă el se aflau aparatul cinematografic, armele şi diferitele piese ale echipamentului lor, care le fuseseră luate de negri atunci când fuseseră capturaţi.

Lucrurile acestea constituiau probabil daruri solemne pentru spiritele protectoare ale tribului.

Cu titlul acesta figurau la ceremonie.

îmbrăcată într-o rochie lungă, albă, cu faţa acoperită de o mască pictată, acoperită de semne magice, o formă omenească zăcea legată de piatra de sacrificii.

Aşezat lângă ea, aştepta cuţitul pregătit s-o omoare după ritual.

Această formă trebuia să fie nenorocitul de Jean Normand, pus în neputinţă de a face o singură mişcare, din cauza legăturilor ce-l ţineau strâns de piatră.

Sub lumina torţelor şi a proiectoarelor, în sunetul melopeelor barbare, pe care le scandau negrii, acompaniaţi de bubuitul asurzitor al tam-tamurilor, această punere în scenă era destul de impresionantă şi nenorocitul Titin regreta desigur destul că n-o putea „turna”.

Privirile-i căutau aparatul lui cinematografic, care cu o cruzime inconştientă îi fusese pus aproape la îndemână, producându-i un fel de chin tantalic.

Dar Titin, a cărui emoţie era vizibilă şi lesne de înţeles în această împrejurare, avea o atitudine de aşteptare desprinsă deja de preocupările pământeşti. Ochii lui exprimau spaima cea mai mortală şi nu se desprindeau o clipă de la uşa pe care trebuia să apară, dintr-o clipă într-alta, vrăjitoarea albă, transformată ad-hoc în mare preoteasă a Lunei.

Ce se va întâmpla atunci? Şi ce speranţă le mai putea rămâne celor doi nenorociţi? Oricare ar fi fost planurile şi făgăduielile Barbarei Dingle, şansele de reuşită trebuiau să le pară foarte mici, în faţa situaţiei care le apărea în toată oroarea.

Cum o să poată tânăra fată să impună acestei mulţimi de negri în delir, supra-excitată de pasiunea antropofagă? Această mulţime, care înconjura din trei părţi luminişul, nu va lăsa să i se smulgă prada. Mai probabil că se va năpusti asupra celor doi Francezi, ca să-i sfâşie în bucăţi şi să-şi împartă zdrenţele.

Chiar Barbara Dingle, n-avea să aibă şi ea aceeaşi soartă, dacă încerca să înşele aşteptarea acestor sălbatici?

Fuga părea imposibilă. În prezenţa acestor diavoli agili, cu picioarele ca de oţel, ajutaţi de cunoaşterea pădurii, era cu neputinţă să recurgi la fugă.

Ar fi fost mai cu cap să fi încercat asta în cursul nopţii

precedente, sau chiar în timpul zilei care se scursese. Atunci n-ar fi avut de dejucat decât supravegherea şi urmărirea câtorva negri.

Dar acum, când tot tribul era adunat, să recurgă la fugă n-ar fi fost decât o nebunie disperată. De ce aşteptase atâta, Barbara Dingle?

Părea că într-adevăr voise să se joace cu focul.

— Pe spinarea noastră! gândea cu amărăciune bunul Titin, ale cărui şanse de a revedea Marsilia, scădeau cu fiece clipă.

Cortina de frunziş se mişcă şi se îndepărtă. Puii de lei se ridicară pe labile lor dinainte, urlând.

îmbrăcată în vestmântul ei de frunziş şi cu faţa acoperită cu oribila mască, apăru vrăjitoarea albă, ţinând într-o mână măciuca sacră şi în cealaltă obiectul misterios, înfăşurat într-o batistă.

Ea ritma nişte paşi, prescrişi desigur de riturile magice, şi mormăia nişte silabe care nu puteau ajunge până la urechile ascultătorilor şi se pierdeau în tumultul general.

Dansând bizar, vrăjitoarea se îndreptă spre stâlpul de care era legat Titin Duval.

După ce şterse, mai întâi cu piciorul, cercul magic tras în jurul lui, ea se apropie de prizonier şi-l ocoli de câteva ori, dansând din când în când; în trecere ea-i atingea mâinile, picioarele, şoldurile sau gâtul, scoţând nişte ţipete stridente, repetate îndată de tot tribul, a cărui surexcitare ajunsese la paroxism.

Urlând, bâţâindu-se, măturând praful cu frunţile lor prosternate, negrii erau pradă unei frenezii mistice şi sângeroase totodată, asemănătoare cu nebunia.

Îndată, când, după gestul jertfitorului, ei se vor repezi asupra prăzii, vrăjitoarei îi va fi cu neputinţă să-i mai reţină.

Clipa aceasta o aşteptau ei, urlând ca nişte posedaţi.

Acum vrăjitoarea se depărtă de Titin, trase, în jurul lui, cercul magic şi se îndreptă spre piatră.

Strigătele şi bâţâielile se înteţiră, s-ar fi zis că-s urletele

unei bande de tigri flămânziţi, la vederea prăzii.

Cum făcuse şi lângă stâlp, vrăjitoarea începu să danseze, ocolind de jur împrejur lespedea de piatră.

În sfârşit, ea se opri şi apucă cuţitul… Tremurând şi făcând să se audă scrâşnete îngrozitoare, mimând înfiorătorul banchet pentru care se pregăteau, negrii urmăreau din ochi cele mai mici mişcări.

Busturile lor se aplecau înainte, genunchii li se îndoiau uşor, gata să se destindă.

Era ca o haită de câini feroci, pe care numai biciul o mai ţinea la respect.

Deodată, poleind cu argint bolta întunecată a nopţii, apăru o lumină… Răsărea luna.

Cuţitul jerfitoarei se ridică, apoi se coborî cu violenţă, înfigându-se în pieptul corpului întins pe piatră.

Dar, în aceeaşi clipă, se petrecu un lucru neaşteptat, care, îngrozind pe negri, îi îndepărtă de la spectacolul atât de nerăbdător aşteptat.

Prin deschizătura făcută în ajun în bolta de frunziş, căzu deodată cu zgomot asurzitor o uriaşă pasăre albă, cu aripile desfăcute. Căzu în luminiş, atinse pământul, mai merse puţin şi se opri la trei sau patru metri de stâlpi.

îngroziţi de această apariţie, pe care o socoteau supranaturală, negrii căzură cu faţa la pământ.

Toţi, fără excepţie — chiar şi şeful tribului şi sălbatecii înarmaţi cu suliţe însărcinaţi cu supravegherea prizonierilor.

În luminiş rămăseseră în picioare numai Vrăjitoarea albă şi Titin Duval, căci Jean Normand, în giulgiuri albe, cu faţa ascunsă de o mască mortuară şi legat de sinistra piatră pe care curgea probabil sângele ţâşnit din pieptul lui înjunghiat, nu era în stare să se ridice saci să facă cea mai mică mişcare.

Nimeni, din tribul care înconjura luminişul, nu văzu deci scena care se desfăşură deodată, cu atâta repeziciune, de parcă toate gesturile ar fi fost regulate dinainte.

Părăsind pe nenorocitul în pieptul căruia înfipsese

cuţitul ritual, vrăjitoarea fugi spre avion, imitată îndată de Titin, ale cărui legături, tăiate fără îndoială dinainte, căzură ca prin minune.

Totuşi asistentul lui Normand avu grijă mai întâi, neglijându-şi tovarăşul întins pe piatră, să ia preţiosul aparat cinematografic şi să strângă armele ce zăceau la pământ.

După aceea, din patru sărituri, o ajunse pe vrăjitoarea albă care-l precedase pe bordul avionului, escaladă îndată scara care-i fu întinsă şi dispăru în cabină.

După zece secunde, avionul „repus în mişcare, cotea, o lua îndărăt, rula până la marginea luminişului transformat în câmp de aterizare şi-şi lua zborul sau, mai bine zis, evada prin deschizătura făcută în frunziş.

Decolarea aceasta, executată cu atâta măiestrie, ca o scamatorie, trecu complet neobservată de negri.

Când, după câteva minute, aceştia îndrăzniră în sfârşit să ridice ochii şi să exploreze cu o privire plină de teamă luminişul, nu mai zăriră nici avionul, nici pe vrăjitoarea albă, nici pe prizonierul legat de stâlp.

Doar corpul Întins pe piatră mai rămăsese.

În primul moment rămaseră nemişcaţi, înspăimântaţi de această dispariţie care, după mintea lor, nu putea fi decât opera spiritelor.

Apoi îşi spuseră, fără doar şi poate, că acestea îşi luaseră partea leului şi că nu le rămânea bieţilor negri altceva de făcut decât să se înfrupte din cât le lăsaseră nemâncat spiritele.

Scoţând strigăte feroce, se năpustiră asupra omului culcat pe piatră.

Şeful şi marii dregători nu rămaseră deloc în urmă. Ajunseră cei dintâi, traseră spre ei cadavrul şi-l despuiară de vesminte şi de mască.

Atunci, o nouă uimire îi lăsă încremeniţi.

Pe jertfelnic nu era decât un manechin, îndemânatic confecţionat cu pământ cu mărăcini şi cu liane.

CAPITOLUL 8.
BUN NOROC!

Ce-ar fi gândit ei dac-ar fi putut urmări pe bordul avionului pe cei doi supravieţuitori ai acestei extraordinare aventuri?

În timp ce Titin, nebun de bucurie, punea pe duşumeaua cabinei puştile, revolverele, cartuşierele şi preţiosul aparat cinematografic — într-un cuvânt toată prada smulsă îndărăt de la sălbateci, vrăjitoarea îşi scotea masca, talismanele şi vestmântul cu care era împopoţonată.

Şi de sub ele ieşi la iveală Jean Normand.

— Admirabil ţi-ai jucat rolul! Bravo! strigă o voce tinerească şi fragedă.

Era vocea pilotului, Barbara Dingle. Ea întoarse spre cei doi prieteni faţa-i graţioasă.

— Ei, vezi? continuă fata. Totul a mers ca la poruncă şi planul meu n-a fost excesiv de îndrăzneţ când ţi-am cerut să-mi ţii locul sub această inviolabilă deghizare.

În timpul acesta am izbutit să găsesc şi să repar avionul. Din fericire nu era prea tare avariat şi avea o provizie suficientă de benzină, aşa că am putut pregăti repede răpirea voastră.

— Mulţumesc! spuseră într-un glas cei doi prieteni, strângând una din mâinile fetei. Îţi datorăm viaţa, mică domnişoară.

— Şi acum, vei merge cu bunătatea până la capăt? întrebă atunci Jean Normand. Îmi închipui ce ai să ne propui. Să ne repatriezi, nu-i aşa?

— Poate, spuse ciudata Barbara. Sunt nerăbdătoare să-mi continui raidul întrerupt. Dar n-am să fac asta înainte de a mă fi încredinţat că mi-e cu neputinţă să viu în ajutorul îndrăzneţului pilot al acestui avion. Consider ca o datorie sfântă să zbor pe deasupra pădurii de îndată ce se va face ziuă. Nu-mi spuneţi că zadarnice sunt cercetările. Ştiu, e cel mai probabil. Dar chiar în caz de eşec, am să dau alarma la posturile cele mai apropiate.

— Te înţelegem, aprobă Jean Normand. Şi ne-am asocia bucuros la cercetările d-tale.

— E inutil, declară Barbara. Ştiu dinainte că pădurea îşi va păstra taina. Nu e destul de frumos că au fost salvate trei vieţi?

Dar ochii ei erau umezi de lacrimi la gândul sfârşitului tragic al nefericitului aviator, care rămânea singura victimă a aventurii lor comune.

*

* *

Se făcea ziuă. Avionul nu încetase să descrie cercuri largi pe deasupra pădurii.

Acum zbura pe la marginea ei.

Titin şi Jean Normand explorau hăţişurile.

— Iată auto-omida noastră! strigă deodată regizorul. Vrei să ne laşi jos aici, miss Barbara? Suntem grăbiţi să ne punem pe lucru.

— Numai să găsesc un teren unde să pot să aterizez şi să vă debarc, dragii mei. Nu prea departe de automobilul vostru, uu-i aşa? Cred că v-aţi săturat să tot fiţi prada sălbaticilor… Un sfat bun: nu vă mai aventuraţi în pădure. Căci se prea poate ca negrii mei, după ce-şi vor fi revenit din prima spaimă, să bănuiască ceva şi, furioşi că prada le-a scăpat din mână, să pornească în căutarea voastră.

— Şi a d-tale, miss.

— Eu am să zbor fără grijă pe deasupra lor.

— Cu riscul de a fi nevoită să cobori iar.

— Am să fiu prudentă, făgădui aviatoarea… A, iată,

cred că voi putea ateriza aici.

Izbuti, debarcă pe cei doi Francezi şi primi încă odată mulţumirile lor.

— Aminteşte-ţi, miss Barbara, că noi mai rămânem aici opt zile şi că. Dac-ar fi să descoperi ceva sau să te ameninţe vreo primejdie, găseşti lângă noi şi lângă maşina noastră ajutor şi un refugiu sigur.

— Dragi prieteni, n-am să uit asta.

Trei mâini se strânseră între ele.

Apoi avionul urcă din nou în înaltul cerului şi încurând nu mai fu decât un punct negru care aluneca pe deasupra pădurii.

— Bun noroci murmurară în acelaşi timp Titin şi Normand.

Apoi acesta din urmă încheie:

— Şi acum, la lei!

— Cam aşa strigau şi Romanii, în timpul jocurilor de circ, când voiau să dea carne de om fiarelor sălbatece! gemu fricosul Titin, cu un oftat lugubru.

— Cei care erau expuşi fiarelor n-aveau în mână o puşcă bună cu repetiţie, observă sever Jean Normand. Şi nici n-aveau drept fortăreaţă o providenţială auto-omidă, înzestrată cu o mitralieră. Dragul meu, eşti un ingrat. Ai prefera să fii în locul lui miss Barbara Dingle, care e gata să-şi rişte încă odată viaţa pentru ca să dea de urma unui aviator necunoscut?...

...Care probabil n-ar fi făcut pentru ea acelaşi lucru, aprecie foarte timid Titin.

*

*   *

Aviatoarea zbura deasupra pădurii, sus de tot, ca să nu alarmeze tam-tamurile indiscrete care în hăţişurile ecuatoriale ţin cu succes locul telegrafului, servind la transmiterea ştirilor. Ştia din experienţă că negrii au auzul fin şi văzul ager.

Descrie cercuri largi, ca o pasăre de pradă care-şi

fascinează victima, înainte de a se năpusti asupra ei ca s-o înhaţe în gheare.

Dar noaptea veni înainte ca ea să se fi hotărât. Atunci, ocrotită de întuneric, se hotărî să se apropie de acoperişul de verdeaţă, fără a înceta să descrie cercuri al căror diametru se micşora.

Şi centrul acestor cercuri era vădit un punct fix.

CAPITOLUL 9.

Când, din cauza pierderii de viteză, Gilbert Laporte coborâse din cer fără să dea drumul comenzilor sau să ia picioarele de pe pedale, el nu executa numai nişte reflexe datorite instinctului adânc, care leagă orice făptură omenească de viaţă. Personal şi în împrejurări normale nu şi-ar fi făcut niciun fel de iluzii. La capătul căderii lui îl aştepta moartea.

Dar în amintirea lui stăruia prezicerea vraciului, care-i dădea o încredere absolut nejustificată.

Raţiunea lui îi şoptea:

— Măi Gilbert, de data asta te-ai ars!

Dar credinţa lui protesta;

— Haida de!… Mai am de trăit, încă n-am găsit-o pe Barbara…

Şi iată că, dreptate avu credinţa, nu raţiunea: trecând la o muche de cuţit pe deasupra cupolei de verdeaţă, Gilbert zări deodată în locul unde se părea că avionul se va zdrobi, un spaţiu liber, un fel de luminiş, în mijlocul căruia nu creşteau decât arbuşti neînsemnaţi şi ierburi moi.

O singură explicaţie era posibilă: luminişul acesta luase naştere dintr-un incendiu al pădurii, aprins de vreo furtună ecuatorială şi care se stinsese de la sine, după ce mistuise câteva sute de hectare.

Căderea lui Gilbert era prea rapidă pentru ca el să aibă timp să se gândească la explicaţii. Faptul era deajuns: înaintea lui, un spaţiu liber de care putea profita.

Se lăsă pe spate, trase pârghia, izbuti să mai înalţe,

pentru ultima dată, puţin aparatul şi, fără alte stricăciuni decât câţiva arbuşti rupţi şi câteva plante strivite, reuşi să facă o aterizare impecabilă.

Avionul atinse pământul, rulă puţin, şi se opri frânat de plante.

Aparatul şi pilotul erau nevătămaţi.

Dar pe câtă vreme — cel puţin în ceea ce privea pe tânărul aviator? Asta era o întrebare. Nu poţi ateriza în centrul, chiar despădurit, al unei păduri africane, locuită numai de şerpi veninoşi, de fiare sălbatice şi de antropofagi, dar lipsită de alimentele necesare hranei omului.

Chiar dacă altă primejdie n-ar fi existat, foamea l-ar fi dat repede gata pe Gilbert Laporte.

Tânărul coborî din cabină şi, după ce inspectă împrejurimile imediate — căci mai departe, în adâncul pădurii, nu putea vedea — trebui să recunoască, cu tot optimismul lui, că deocamdată foamea care-i tortura stomacul n-avea cu ce să se astâmpere.

Şi aproape imediat şi alte griji începură să-l hărţuiască. În condiţiile în care se afla el, o altă primejdie era mai gravă decât singurătatea şi decât foamea: vecinătatea sălbatecilor, de care un European are numai să se teamă.

Şi într-adevăr! Gilbert, care se aventurase pe un fel de potecă tăiată în zidul de verdeaţă, dădu deodată de un idol hidos, sculptat în trunchiul unui copac rupt, şi a cărui mască îi păru atât de înfricoşătoare, încât cedă ispitei de a face un salt îndărăt şi de a se refugia în dosul celui mai apropiat tufiş.

Şi bine făcuse, căci îndată apăru un negru de o statură herculeană, încărcat cu o povară destul de grea dar care ţinea în mâna dreaptă o suliţă ce putea deveni primejdioasă.

*

*   *

Cu mai puţin de o săptămână înaintea acestei zile, un

ciclon cum numai în pădurea ecuatorială se pomeneşte, pustiise regiunea.

După ce uraganul trecu şi în pădure se făcu iar linişte, negrul Koré-Koré ieşi târâş de sub rămăşiţele colibei lui dărâmate şi se apropie, teafăr dar încă plin de spaimă, de uriaşul copac frânt de furtună şi care cât pe ce fusese să-l strivească.

Negrul îi aruncă o privire plină de recunoştinţă. În creierul lui de sălbatec se năştea vag ideea că în acest copac sălăşluiau două puteri contrarii: una duşmănoasă (ea provocase căderea copacului); alta favorabilă (căci îndreptând în cădere copacul într-altă parte, cruţase viaţa lui Koré-Koré).

Se uită la trunchiul rupt şi se apropie de el respectuos. Apoi se aruncă în genunchi şi se prosternă ca să mulţumească copacului că nu-l ucisese. Puterea favorabilă cuprinsă în substanţa lui era vădit cea mai puternică. Şi, deoarece trunchiul ciuntit aducea vag cu o formă omenească, negrul crezu că această putere i se arăta sub trăsături omeneşti şi instinctul moştenit din moşi-strămoşi il făcu să ia cuţitul ca să modeleze lemnul şi să facă mai trident profilul pe care i se părea că-l vedea.

Ocupaţia aceasta de sculptor naiv şi neîndemânatec îi ceru multă osteneală. Dar merita. Îşi crea o divinitate protectoare. Lucra cu cea mai mare luare aminte şi cu tot talentul lui. Faţa lui neagră, cu pometii largi şi cam ieşiţi în afară, avea expresia unui elev silitor. Ochii lui galbeni luceau şi buzele-i cărnoase erau strânse într-o strâmbătură care exprima sforţarea.

Atenţia lui, abătută de la tufişurile vecine pe care săreau păsări mute, era acaparată de idolul care se năştea sub degetele lui. Dar cum el se ocupa de fiecare detaliu în parte, de gură, de nas, de ochi, nu-l vedea încă întreg şi nu-l descoperi cu adevărat decât în clipa când, socotindu-şi opera terminată, se trase câţiva paşi înapoi ca să-şi dea seama de aspectul total.

Atunci, sări în lături îngrozit, scoţând un răcnet de groază.

Ce duh răutăcios îi purtase mâna şi pocise astfel masca de bunătate ce dorea să sculpteze? Zâmbetul binevoitor căutat de cuţitul lui, nu era decât o schimonoseală înfricoşătoare, pocind gura. Şi în locul bunăvoinţei ce dorise să pună în privirea zeului, o furie diabolică ţâşnea din ochii monstrului.

Din strădania degetelor lui se născuse un chip drăcesc.

Negrul gemu de deznădejde şi se aruncă cu burta la pământ în faţa operei lui.

O recunoştea; era cealaltă, puterea ceea nefastă şi cruntă, care sălăşluia în acelaşi trup cu protectorul.

Socotind să întruchipeze pe duhul binefăcător, trezise şi în mod imprudent şi dăduse corp celeilalte puteri, demonului.

Poate că, în sânul copacului, fusese o luptă între cele două dichuri. Dar de data asta biruinţa fusese a celui rău şi, respingând pe celălalt, ieşi el la iveală din lemn, impunându-se inspiraţiei oarbe a sălbaticului.

— Acum nenorocirea s-a abătut asupra lui Koré-Koré, săracu' de el! se gândi acesta, prăbuşit de groază şi durere la pământ.

*

*   *

Nu mai era de făcut decât un singur lucru, odată ce-şi stârnise, din stângăcia lui, acest ameninţător duşman, trebuia să şi-l îmbuneze prin jertfe şi daruri şi să-şi asigure, dacă au protecţia lui, barem neutralitatea lui.

Koré-Koré aşa făcu. Începu să puie zilnic înaintea idolului cele mai frumoase fructe şi partea cea mai mare a pescuirilor lai. Şi nu uita să adauge şi o tigvă de vin de palmier, ca duşmanul să aibă cu ce-şi stinge setea.

Vreme de mai multe zile, merindele acestea se stricară la picioarele idolului, care nu se atingea de fel de ele. Koré-Koré, dârdâind de spaimă, socotea că el îi respinge

darurile şi-i arăta în felul acesta că mânia lui stăruia.

Continuă totuşi să-şi depună jertfele şi fu în sfârşit răsplătit; într-o bună dimineaţă găsi locul gol. Fructe şi peşti, tot, fusese înghiţit de idol care zvântase şi tigva de vin de palmier. Delirând de bucurie şi de recunoştinţă, Koré-Koré se aruncă la pământ, mulţumind chipului rânjitor, devenit prieten şi ocrotitor.

Din clipa aceea încolo, liniştit definitiv, el trăi fericit şi încrezător în prezent şi-n viitor.

Dar fericirea omenească e lucru tare şubred şi vremelnic, chiar dacă e închisă într-un idol de lemn. Iar zeii ce şi-i creează superstiţia naivă a unui sălbatic nu sunt nici ei înşişi la adăpost de loviturile sorţii. Întrupându-şi idolul, imprudentul Koré-Koré şi-l expuse în acelaşi timp acestor primejdii.

Se întâmplă că trăsnetul căzu pe trunchiul divinizat, incendiindu-l. Uscat cum era, arse ca o lumânare. În câteva minute nu mai rămase din el decât un morman de cenuşă, în faţa căreia bietul negru sta gemând, înmărmurit de groază şi de disperare.

Durerea nu i se potoli nici zilele următoare, cu toate că, prin prăpădirea costisitorului său protector, el realiza o frumoasă economie de alimente. Nu-i idol, n-ai cui aduce daruri. Tot vânatul lui era acum numai pentru sine şi putea să se ghiftuiască de mâncare şi de vin de palmier, ne mai având grija de a păstra o parte pentru foamea şi setea idolului.

Şi poate că, încetul cu încetul, s-ar fi obişnuit să se mulţumească cu noua situaţie şi ar fi renunţat la scumpa satisfacţie de a întreţine la uşa lui un chip cioplit, protector şi lacom, când, deodată, se produse o minune.

Într-o dimineaţă, sculându-se Koré-Koré, uluit de groază şi de recunoştinţă în acelaşi timp, văzu înfipt în locul mormanului de cenuşă, un idol nou-nouţ, un idol tot atât de slut, fireşte, ca cel mistuit de foc şi cu care semăna întrucâtva.

Koré-Koré n-avu o clipă de îndoială, învierea din morţi

era vădită. Se aruncă deci la picioarele stăpânului cioplit, exprimându-i. Prin fel de fel de gemete, cât era de simţitor la o asemenea favoare.

*

*   *

Apoi, pricepându-şi datoria, se ridică ducându-se să facă rost de provizii…

Gilbert Laporte, pitit, îl văzu când se întoarse, depunându-şi ofrandele la picioarele idolului.

Tânărului aviator îi era foame şi sete. Când sălbaticul se depărta, el nu stătu pe gânduri şi se repezi să se ospăteze pe contul idolului.

Trăgea tocmai ultima duşcă de vin de palmier, când, nişte foşnete de ramuri, vestindu-i apropierea nedorită fie de fiare fie de oameni, îl făcură să se refugieze din nou în cel mai des tufiş.

Abia se aciuiase acolo, că văzu apărând doi alţi negri. Iar sosirea asta nouă, unită cu prezenta idolului, îi vesteau destul de limpede vecinătatea unui trib negru, lucru care-l nelinişti pe Gilbert.

Putea fi, la urma urmei, o şansă de mântuire dar putea prea bine şi mai degrabă fi o primejdie în plus şi încă şi mai ameninţătoare. Tânărul colonial ştia că există, în inima codrilor de nepătruns, triburi fioroase, trăind fără nicio atingere cu civilizatorii şi care, neavând a se teme de pedeapsă, trăiau după instinctul lor, care putea merge până la canibalism.

A încerca să intre în vorbă cu reprezentanţii unor asemenea triburi. Putea fi o imprudenţă şi nu era desigur cel mai bun mijloc de a regăsi pe Barbara Dingle.

Gilbert se hotărî, deci, să tacă mâlc şi să stea nemişcat, căutând mai apoi a se înapoia, neobservat, la luminişul şi la avionul său.

Acesta nesuferind nicio stricăciune şi având şi provizie de benzină, îi va fi poate cu putinţă lui Gilbert să plece.

Asta era acum dorinţa lui Gilbert Laporte, care se mira

numai că nu mai simţea într-unsul acel fel de chemare, acea nevoie de a merge mai departe, care, zilele trecute, îl tot mâna înainte.

Un glas care răsuna în el, îl chema într-una. Un glas probabil depărtat. Şi acum, deodată, iată că se făcu tăcere în el. Să fi însemnat asta că prea se depărtase mult de ţintă? Sau, dimpotrivă, că ajunsese la ea? Amândouă explicaţiile astea puteau fi luate la fel în consideraţie.

Dar, pentru moment. Trebuia să-şi păstreze libertatea de mişcare pe care şi-ar fi putut-o pierde dacă sălbatecii i-ar fi descoperit prezenţa.

Aşteptă deci ca ei să se depărteze, cum se depărtase şi adoratorul idolului.

Cei care sosiseră în urmă nu păreau hotărâţi s-o facă.

Târându-se, cu infinite precauţiuni, şi mărturisind astfel că aveau motive să se teamă că vor fi zăriţi, aruncând mereu priviri înapoi şi oprindu-se din când în când ca să tragă cu urechea, înaintând cât mai lipiţi de pământ, ei se apropiau pe nesimţite de idol.

Când fură aproape de tot, ei îşi afundară mâinile lacome în jgheaburile umplute cu puţin înainte cu de-ale gurii prin îngrijirea lui Koré-Koré, apoi traseră spre ei tigvele care fuseseră pline cu vin de palmier, menit să răcorească gâtlejul uscat al zeului.

Succesiv, mimica lor exprimă cea mai completă dezamăgire când găsiră goale vasele. Aruncând priviri furioase în direcţia în care dispăruse Koré-Koré, ei exprimară, la adresa acestuia, sentimente pe care Gilbert le înţelese cu uşurinţă.

Era dispreţ şi mânie, şi un oarecare respect, pentru că gândeau că-l descoperă mai inteligent decât îl socotiseră.

„Ingrat! Blasfemator! Nelegiuit! Zicea mimica lor. Aşa-ţi faci tu datoria să hrăneşti acest idol protector? Credinţa ta e aşadar aşa de şubredă? Într-adevăr am crezut c-o să dureze mai mulţi Cum poţi tu spera de acu’ înainte să ai pace de la Zei? Şi noi, sărmani negri înfometaţi, cum o să

putem continua să existăm. Ne-am bizuit pe tine şi pe idol, sub protecţia căruia ne-am pus cu totul… Ne datora hrana prin mijlocirea ta. Şi iată că tu lipseşti de la datorie. Blestemat să fii, Koré-Koré!

Tânărul aviator aproape ghici acest discurs, după cum faptele lor îi arătară şi celelalte gânduri ale celor doi sălbatici.

După ce blestemaseră şi înjuraseră de ajuns pe nevinovatul Koré-Koré, aceştia gândiră că putea foarte bine fi doar o întârziere şi că hrănitorul lor mai putea veni încă să aducă zeului, preţioasa raţie de alimente şi băuturi.

Dacă aşa stăteau lucrurile, n-aveau decât să aştepte, ascunzându-se, fireşte, să nu-l deziluzioneze pe Koré-Koré şi să nu-l descurajeze să mai strângă cureaua în folosul celor doi înfometaţi.

Se ascunseră, aşadar, în tufişurile din apropierea ascunzătorii lui Gilbert.

Şi intenţia lor era aşa de vădită, încât aventurosul îndrăgostit, sigur că aşteptau acolo cu încăpăţânare, trebui să stea nemişcat şi să renunţe la planul lui de a se reîmbarca imediat în avion.

Păcat. Căci chiar în cursul orelor următoare, tribul care avea să captureze pe Titin şi pe Jean Normandei în care Barbara Dingle ocupa înaltul post de vrăjitor, descoperi avionul şi-l duse într-o ascunzătoare misterioasă.

De geaba zarva care izbucnise în luminiş vesti pe cei doi înfometaţi şi pe Gilbert că acolo se pregăteau evenimente neprevăzute.

Foamea n-are urechi!

Negrii paraziţi, care hotărâseră să se ospăteze pe socoteala idolului, se păziră să se ducă să vadă ce se întâmpla.

Şi cum prin aceasta ei condamnau şi pe tânărul Gilbert la nemişcarea cea mai absolută, nici acesta nu-şi putu satisface curiozitatea.

Şi astfel pierdu ocazia de a urmări pe sălbateci şi de a

descoperi, poate, în apropiere, pe miss Barbara.

Când se lăsă noaptea, readucând calmul şi tăcerea şi hotărând în acelaşi timp pe cei doi hoţi descurajaţi să şteargă putina, tânărul ieşi din ascunzătoarea lui.

Dar vai! Luminişul era gol şi avionul lui dispăruse. Cum? Gilbert nu se putea dumeri.

CAPITOLUL 10.
TRIBUL CIUDAT

Oricât de încrezător era în steaua lui — care, după spusele vrăjitorului, era strâns legată de cea a Barbarei Dingle — Gilbert Laporte se simţi grozav de prost, descoperind teribila situaţie în care se găsea.

Era singur, fără de-ale gurii, fără arme (căci revolverul, care-i umfla unul din buzunare, nu însemna nimic în faţa duşmanilor înfricoşători pe care-i putea întâlni aviatorul) chiar şi fără adăpost, pierdut în inima unei păduri ecuatoriale în partea centrală a Africii, cea mai puţin frecventată de Europeni.

Nici când nu se mai găsise un om într-o situaţie aşa de grozavă, fără să poată spera nici cel mai mic ajutor. Trebuia să se socoată pierdut.

Ce mai putea încerca? Să rămână pe loc şi să-şi aştepte moartea? Era soluţia cea mai leneşă, la care tânărul nici nu se gândi măcar.

Să înainteze, să meargă drept înaintea lui, la întâmplare, susţinut numai de speranţa unei întâlniri, în care judecata şi cunoştinţele lui despre Africa Ecuatorială nu-i permiteau să creadă? Erau destule şanse ca, în cazul acesta, să întâlnească, în scurtă vreme, vreo fiară sălbatecă, vreun şarpe sau vreunul din sălbatecii care mişunau prin această parte a pădurii. Şi soarta lui ar fi fost pecetluită. Veninul, colţii carnasierelor, suliţele negrilor, nu iartă.

Mai rămânea încă o a treia soluţie, aceia de a merge să ceară ajutorul tribului sălbatec, a cărui apropiere o

indicau apariţia lui Koré-Koré şi a celor doi negri lihniţi de foame. Însemna, desigur, să se dea pe mâna lor, şi puteau fi canibali. Putea să se teamă că va fi masacrat sau torturat.

Se opri totuşi la soluţia aceasta, hotărât să înfrunte orice risc decât să agonizeze mai multe zile şi să piară de foame.

În mod fatal, lipsit de orice posibilitate de fugă, mai de vreme sau mai târziu trebuia să cadă în mâinile negrilor. Era mai bine să-şi cruţe chinurile aşteptării şi s-o sfârşească cât mai iute. În felul acesta avea să-şi cunoască cel puţin soarta.

O porni la drum. Mai întâi pe dibuite şi în întuneric. Nemaiavând grijă să-şi ascundă prezenţa, înainta fără precauţii în direcţia în care gândea că se găseşte satul negru, adică în acea pe care o apucaseră cei trei sălbateci.

În realitate el se îndepărta de luminiş. Şi cum locul despădurit de tribul care pusese mâna pe avion şi care, în timpul acesta, făcea prizonieri pe cei doi cineaşti, se găsea de cealaltă parte a luminişului, asta însemna că el se îndepărta de ţinta la care voia să ajungă.

*

*   *

Merse mult, timp de câteva ore. Tăcerea din juru-i se făcea din ce în ce mai adâncă. Şi fiindcă nu întâmpina decât puţine dificultăţi în înaintarea lui, şi lianele şi arbuştii păreau să fi fost de curând tăiaţi ca să-i facă loc să treacă, ar fi fost normal să se gândească că mergea pe urmele vreunei fiare uriaşe, poate un tigru mare, poate un elefant care trecuse pe acolo şi era desigur înaintea lui.

Asta ar fi putut să-i dea de gândit şi să-l facă mai prudent.

Dar începuse să fie rupt de oboseală şi mergea moţăind.

În cele din urmă se lăsă să cadă la pământ şi adormi îndată într-un leagăn de rădăcini.

Când se trezi se făcuse ziuă şi putu observa cu uşurinţă, în cele mai mici amănunte, locul unde se afla.

Era prizonierul pădurii, dar nu a pădurii de nepătruns pe care o întrezărise în ajun. Aici, cu siguranţă că trecuse mâna omului, căci numeroşi arbori zăceau doborâţi la pământ, în aşa mare număr încât opreau vegetaţia.

Starea în care se găseau arăta că acest masacru de uriaşi fusese făcut cu mulţi ani înainte... Pe de altă parte, între trunchiurile coloşilor rămaşi în picioare, sau care crescuseră de atunci, tânărul aviator observă urme bizare de construcţii, grămezi de pietre sau fragmente de ziduri ruinate pe care o perdea de plante le acoperise puţin.

Gilbert rămase uluit. Ce fel de populaţie putuse trăi acolo, în timpuri desigur trecute? Nu era obiceiul sălbatecilor africani să ridice metereze, nici construcţii de importanţa aceleia a cărei urme le descoperea aviatorul. N-ar fi trebuit să găsească decât colibe de lemn sau de pământ uscat.

Cu curiozitatea aţâţată, se apropie de ruine, smulse plantele, ca să observe mai bine felul cum fuseseră împreunate materialele.

Atunci păli de groază, scoţând o exclamaţie înăbuşită. Bucăţile de zid pe care le contempla erau făcute, nu din piatră, „ci dintr-o îngrămădire de oseminte omeneşti”.

Uluit, neîndrăznind să-şi creează ochilor, Gilbert vedea un zid de cranii, un meterez construit din tibii şi femururi, servind de armătură unui amalgam de coaste şi vertebre pisate, sfărâmate într-o tencuială macabră pe care anii o cimentaseră.

Te făcea să tremuri de groază. Ce rasă sângeroasă trăise oare pe acolo? Ce popor de antropofagi putuse înălţa astfel de morminte a căror vestigii le ascundea cu gelozie pădurea de nepătruns.

Zadarnic căuta Gilbert în amintirea lui, evocând diversele legende care situează în epoca preistorică, pe

pământul african, civilizaţii dispărute. Nu putea să-şi imagineze decât asta: o populaţie războinică, puternică şi numeroasă, feroce desigur, asaltându-şi vecinii, dedându-se la carnagii înfiorătoare, a căror amintire o făcea veşnică, înălţând aceste dezgustătoare monumente din osemintele adversarilor masacraţi şi poate sfâşiaţi.

— Câte secole ar fi de atunci? se întrebă Gilbert, explorând macabrele ruine. Desigur că nu mi-ar fi plăcut să mă aventurez în mijlocul acestor oseminte, pe vremea când ferocii umani locuiau poate înăuntru.

Pe când făcea aceste reflexii, un zgomot îl făcu să întoarcă capul.

Se cutremură.

La câţiva paşi de el, o siluetă, pe care ar fi putut s-o creează omenească, ieşi dintr-o gaură şi rămase nemişcată ca să-l contemple. Doi ochi bizari îl fixau.

Era oare om? Uitându-se mai bine, Gilbert observă masca bestială, gura înspăimântătoare, urechile păroase, craniul turtit cu fruntea inexistentă şi înlocuită printr-o creastă de peri aspri, care se găseau şi pe aproape toată suprafaţa corpului, învestmântat numai în această lână.

Braţele acestea imense, bustul enorm, picioarele scurte, nu-l mai lăsară multă vreme la îndoială pe tânărul nostru.

— O maimuţă…

Mai mult! Unul din acele antropoide, din care au fost capturate câteva specimene în pădurea Congo.

Acesta era deosebit de înspăimântător şi Gilbert s-ar fi simţit îngheţat de groază de nu şi-ar fi amintit de timiditatea observată la maimuţele antropoide, care se tem de prezenţa omului, în afară de cazurile de furie cauzate de o rană. De obicei ele evită să atace pe oameni.

Dar specimenul pe care aviatorul îl avea sub ochii săi, zărise oare vreodată un om? După felul cum îl examina pe omul nostru, cu o curiozitate, lipsită de spaimă şi de mânie, te puteai îndoi de asta.

Scoase deodată un strigăt bizar, vădit o chemare, deoarece provocă venirea a vreo alte treizeci de maimuţe, care ieşiră de după monumentul de oseminte.

După câteva minute de şovăire şi de contemplare mută, în timpul cărora Gilbert se feri să se mişte, antropoidele se apropiară, formând în jurul lui un cerc binevoitor.

Gilbert riscă câteva gesturi amicale. Antropoidele le imitară îndată. Dovedind astfel că posedau darul şi gustul imitaţiei, caracteristic maimuţelor.

Tânărul se aşeză. Antropoidele făcură la fel. Una din ele ronţăia. Cu o satisfacţie evidentă, o rădăcină suculentă. O rupse şi întinse o bucată lui Gilbert, care o luă şi gustă din ea. Era desigur comestibilă căci era hrana autropoidelor.

Gheaţa fusese ruptă. Înfundându-şi braţele în găuri făcute în mormanul de oseminte, maimuţele scoaseră fructe, ouă de păsări, rădăcini, pe care, după exemplul suratei lor, le oferiră tânărului aviator, În aşa fel încât acesta se văzu curând aprovizionat cu hrană îndestulătoare ca să-i asigure existenţa timp de câteva zile.

— Fie! iată-mă adoptat! gândea el. Bănuiesc, prieteni, că în tovărăşia voastră, nu mai am ce să mă tem nici de negri, nici de animale sălbatice. Voiam să mă predau sălbaticilor. De ce n-aş avea încredere în voi?… Fără-ndoială că ies câştigat din acest schimb… Dar m-aţi putea voi ajuta s-o găsesc pe Barbara Dingle? Vai!… Vai!… Ar însemna poate să vă cer prea mult.

*

*   *

Se scurseră mai multe zile. Familiarizat acum cu moravurile ciudatului trib de antropoide, care ocupase macabrele ruine luând Jocul îndepărtaţilor antropofagi, care fuseseră ziditorii lor, Gilbert, hrănit şi protejat, nu avea altă nelinişte decât problema viitorului.

Practic redus la neputinţă prin pierderea avionului său,

nu se putea gândi să-şi continue cercetările. Avea oare să rămână prizonierul pădurii şi a prietenilor săi antropoizi?

Şi nu întrevedea niciun sfârşit posibil, decât moartea — acestei captivităţi de fapt.

Şi totuşi aceiaşi forţă, aceiaşi speranţă neraţională care-l anima de la prezicerea vrăjitorului negru, continua să-l susţină. Ar fi trebuit să dispereze. Dar se ferea de asta.

— Barbara!… Într-o zi voi regăsi pe Barbara! murmura el cu ardoare. Destinul mă va conduce la ea.

Dar îşi închipuia el în ce fel? Sunt cazuri; în viaţă, când e mai bine să nu încerci să judeci. Asta n-ar servi decât să scoată în evidenţă imposibilitatea unei soluţii.

Deci, comportându-se Întocmai ca şi cum ar fi aşteptat un eveniment fericit şi sigur, a cărui speranţă era destul ca să-i întreţină răbdarea, Gilbert se adapta la noua lui viaţă. Încerca chiar să se iniţieze în moravurile tovarăşilor lui antropozi şi să-i însoţească în plimbările lor prin desişurile pădurii sau prin leagănele de frunziş ale uriaşilor arbori, pentru ca să culeagă rădăcini, fructe şi să descopere ouă de pasăre sau chiar să prindă şerpi mici cu care se delectau uriaşele maimuţe.

Un regal! Gilbert, dezgustat, nici nu gusta măcar şi prefera să se constrângă la un regim exclusiv vegetarian.

Se mai distra escaladând meterezul de oseminte şi se izola acolo în contemplarea cerului.

Păsări răpitoare treceau pe lângă el.

Într-o zi, aviatorul văzu sosind una, cu aripile atât de largi, încât inima lui începu să bată. Şi cum urechea lui exercitată prindea în acelaşi timp un zgomot cunoscut, un bâzâit de insectă uriaşă, el se ridică dintr-o săritură şi ridică braţele spre cer, strigând:

— Un avion!…

Două minute mai târziu, gesticulând, surexcitat, după ce examinase caracteristicile aparatului care zbura destul de jos, deasupra vârfurilor arborilor, el exclamă:

— Dar e al meu… Avionul meu!… Avionul meu!...

Un pachet căzu lângă el…

CAPITOLUL 11.
CĂZUTĂ DIN CER!...

De câteva ore, aviatoarea descria dea* supra pădurii cercuri care se îngustau mereu.

Vizibil, ea observa ceva, care o intriga, un punct deasupra căruia trecea fără încetare.

Nu era luminişul în care Titin şi Jean Normand erau să piară sub cuţitul sacrificatorului negru. Nu era nici cel în care, cu mai mult de-o săptămână înainte, aterizase avionul lui Gilbert Laporte, care devenise apoi instrumentul de salvare al aviatoarei şi al celor doi cineaşti.

Era pata cenuşie, negricioasă şi verde pe alocuri, a grămezii de oseminte care arătau poate locul unei vechi şi macabre capitale şi serveau acum drept reşedinţa unui trib de maimuţe antropoide.

Zărind câteva din ele, pe care de la înălţime le luă drept negri, natural că aviatoarea se uită dacă cel pe care-l căuta nu era prizonierul acestui trib, cum fusese şi ea însăşi a mâncătorilor de oameni, cărora îi fusese dat să le smulgă două victime.

Şi altfel descoperi printre ei pe Gilbert — adică în ochii tinerei aviatoare, pe un European oarecare.

Putea fi cel pe care ea dorea să-l salveze.

Dar cum să ajungă la el? De astă dată Barbara nu se gândi să aterizeze. Niciun loc favorabil nu se vedea.

Dar constatând că acest campament ciudat nu se găsea la o distanţă excesivă de locul unde sfârşea pădurea, ca să facă loc unui mărăciniş, şi anume

marginea de-a lungul căreia patrula automobilul omidă al cinematografiştilor, tânăra fată alcătui un plan îndrăzneţ.

Nu trebuia decât să-l scrie, sub formă de instrucţiuni precise. Ceea ce şi făcu iute.

Închis într-o cutie de conserve, pe care miss Barbara socotise că e bine s-o sacrifice, acest mesaj căzu la câţiva paşi de Gilbert care-l apucă febril, îl desfăcu şi ceti cu o emoţie de nedescris cele câteva rânduri scrise acolo.

Apoi, trimiţând bezele către cer şi mai ales către aviatoare, tânărul sări din locul unde se cocoţase şi se afundă în pădure urmat îndată de vreo jumătate de duzină de antropoizi, care-l escortau.

*

*   *

Peste câteva ore, călăuzit de vâjâitul motorului, care-l ţinea pe drumul bun, Gilbert ajunse în sfârşit la liziera pădurii şi, descoperind automobilul, se arătă celor doi cinematografişti uimiţi.

În acelaşi moment, avionul ateriza la oarecare distanţă şi miss Barbara coborî alergând să facă prezentările necesarei.

— Barbara!... Sunteţi miss Barbara Dingle! exclamă Gilbert prada unei emoţii de nedescris. D-ta eşti aceea care mă salvezi... d-ta pe care te căutam şi pe care doream atât să te găsesc.

Îşi povesti odiseea. Barbara făcu la fel. Atunci, înţelegându-se unul pe celălalt, cei doi tineri îşi strânseră mâinile în aplauzele lui Titin şi ale lui Normand.

— Pentru mine deci, ai înfruntat atâtea primejdii! strigă tânăra fată. Dar ce te-a împins la o asemenea nebunie?

— Dragostea! răspunse simplu Gilbert. Eram îndrăgostit de imaginea d-tale...

— Şi acum? întrebă tânăra fată, ascunzând sub o aparentă cochetărie o înduioşare care făcea să-i strălucească ochii mari negri. Recunoşti imaginea? Ori originalul te decepţionează?

— Te iubesc… Şi nu ştiu cum de am îndrăzneala să ţi-o spun, bolborosi tânărul.

— Poate pentru că simţi că şi eu o voi avea să-ţi fac aceiaşi mărturisire, răspunse Barbara.

Trei luni mai târziu, în Franţa, unde Jean Normand şi Titin aduceau, împreună cu cel mai frumos film al lor, pe cei doi îndrăgostiţi din pădurea ecuatorială, ziarele erau pline de dările de seamă şi de fotografiile emoţionantei ceremonii a căsătoriei lui Gilbert Laporte cu aviatoarea Barbara Dingle.

Prezicerea vrăjitorului negru se împlinise.

---- SFÂRŞIT ----

JACK LONDON
Legea drumului alb

Sitka Charley, călăuzul indian, era renumit pentru că îndeplinise adesea ceea ce era socotit de toţi cu neputinţă. Nimeni, ca el, nu cunoştea atât de bine Ţara Nordului şi legile ei.

Ştiinţa lui nu-i venise aşa, într-o zi. Ci cu încetul, ca la toţi semenii lui, se întipărise în spiritul lui, În cursul experienţelor repetate.

Din copilărie fusese în necurmată legătură cu albii şi-şi formase moralul la şcoala lor. De atunci îşi legase pe viaţă soarta de a lor, depărtându-se tot mai mult de fraţii lui de rasă.

Cunoscuse înţelepciunea albilor şi meditase multă vreme asupra ei. de la ei învăţase sentimentul datoriei. Sentiment care, în sufletul lui primitiv, se exaltase tot mai mult, chiar mai presus de lecţiile primite. Până într-atâta că ajunsese să-şi dispreţuiască adânc fraţii de rasă. Dispreţ pe care obişnuia să şi-l ascundă dar care, uneori, izbucnea totuşi fără de voia lui, într-un ciclon de blesteme, ca în clipa asta chiar, la adresa lui Kah-Chucte şi a lui Gowhee.

Îi certa avan, într-un talmeş-balmeş de indiană de engleză, şi de o mulţime de alte limbi, pe când cei doi bărbaţi, pe calea îngheţată, îşi îndoiau spinarea înaintea lui. Erau, ca o pereche de câini-lupi sub bici, prea laşi ca să se repeadă asupra lui şi să-l atace, prea puţin domestici ca să-şi ascundă colţii.

De altminteri, la vedere, nu erau mai frumoşi decât Sitka Charley. Feţele lor nu erau decât piele întinsă pe oase. Pometele obrajilor le erau ieşite, acoperite de coji şi de crăpături, vii sau degerate, iar în ochi le strălucea o flacără întunecată, născută din disperare şi din foame.

Călăuzul ştia prea bine că a te încredinţa în astfel de brute ar fi fost imprudent. Astfel că, de zece zile încoace, îi silise să-şi părăsească puşca, în vreme ce caravana, istovită, lăsă înapoia ei cea mai mare parte din bagaje şi de unelte de; campament. Singuri Sitka Charley şi căpitanul Eppingwell îşi păstraseră armele, Când se opriră, călăuzul porunci:

— Hăi! Faceţi foc!

Şi, în acelaşi timp, scoase, dintr-unul din buzunarele lui, preţioasa cutie de chibrituri precum şi celelalte trebuitoare, ca fâşii uscate de coajă de mesteacăn.

Slăbiciunea îi silea să-şi întrerupă adesea lucrul, cu gesturi nesigure, când se aplecau. Erau momente în care se clătinau pe loc, pe când genunchii li se ciocneau unul de altul, ca nişte castagnete. După fiecare reluare a lucrului se opreau din nou, ca să-şi dea o clipă de repaus, atât erau de vlăguiţi şi de frânţi.

Era totdeodată, în privirea lor posacă, stoicism răbdător, suferinţă şi un pic din acea licărire ultimă a voinţei, divină oricum, care e în orice fiinţă.

O adiere tăioasă începuse să sufle, muşcând fără de milă tot ce era descoperit din trup, prin blănuri chiar, făcând să pătrundă în carne şi până la oase, acele arzătoare ale frigului îngheţat. Şi de cum focul începu să vâlvorească, topind împrejur zăpada de pe jos, Sitka Charley sili pe cei doi tovarăşi ai săi, care mârâiau, să-l ajute să întindă un adăpost.

Acest adăpost, cât se poate de primitiv, se compunea dintr-un simplu pled, aşezat sub vânt, paralel cu focul, ca un paravan, cu un unghi de înclinare de 45 grade aproape. Era prea puţin lucru de fapt şi era totuşi de ajuns să taie briza şi să răsfrângă, spre acei care se

pitulau sub protecţia lui, căldura focului.

După aceea, Kah-Chute şi Gowhee întinseră pe jos o brancardă făcută din ramuri de brad, pentru a-şi feri trupurile de zăpada care se topea, şi se tolăniră jos ca să-şi lege rănile.

Mocasinii lor, plini de o pătură grea de zăpadă şi gheaţă, uzaţi de marşurile lungi şi ciopârţiţi de colţurile gheţii de pe râuri, erau într-o stare jalnică. Obielele lor nu erau într-o stare mai puţin tristă, şi când, după ce-şi dezgheţară încălţămintea, şi-o traseră din picioare, degetele, de culori cadaverice felurite, spuneau ele singure, întreaga tragedie a călătoriei.

Lăsând acolo pe cei doi Indieni, să-şi îngrijească de picioare, Sitka Charley făcu cale întoarsă pe pista pe care o străbătuse.

Şi el simţea, nici vorbă, o nevoie covârşitoare de a se aşeza lângă foc, să-şi panseze puţin corpul, care era întreg o durere. Dar datoria se împotrivea. Trebuia să. Pornească în căutarea celor care se încredinţaseră conducerii lui şi care rămăseseră în urmă.

înainta cu greu, prin şesul trist, pe râul de ghiaţă. Fiecare pas era o sforţare a voinţei sale şi era asaltat de o revoltă a muşchilor săi amorţiţi. Adesea, totuşi, era nevoie să-şi grăbească mersul, când simţea gheaţa mai slabă oscilând sub picioarele lui, pe o pătură uşoară de apă care se formase sub ea. Căci ştia prea bine că o rupere a gheţii şi cea mai mică cufundare în apă, pe frigul care stăpânea, era pentru el moartea imediată, fără multă vorbă.

Cu cât mergea, se neliniştea mai mult, când zări, la un cot al râului, pe doi din Indienii lui. Păreau istoviţi şi, cu toate că poverile le fuseseră reduse la câteva livre, se clătinau şi se bălăbăneau în mers, gâfâind ca şi cum ar fi dus cele mai grele poveri.

Îi întrebă cu nerăbdare şi răspunsurile pe care le primi de la ei părură că-i uşurează grija. Urmă drumul, grăbind pasul.

Nu trecu mult şi se întâlni cu doi albi, care puneau la olaltă ce brumă le mai rămăsese din puteri, ca să susţină între ei o femeie albă. Şi ei se clătinau ca nişte oameni beţi şi picioarele le tremurau de istoveală. Femeia recurgea cât mai puţin» cu putinţă la sprijinul lor, căznindu-se să înainteze cu ajutorul propriilor ei puteri.

O rază de bucurie lumină chipul pustiit al lui Sitka Charley. Simţea, pentru Mrs. Eppingwell, un adevărat cult şi o admiraţie fără margini. Era, într-adevăr, prima femeie albă care întreprinsese, inimoasă, drumul alb alături de dânsul.

Când căpitanul Eppidgwell îi ceruse lui Sitka serviciile lui, ca să-l însoţească pe calea aceasta îndrăzneaţă şi temută, el, la început, clătinase din cap cu grijă, şovăind cu răspunsul. Căci era vorba de a se aventura prin lugubra Ţară a Nordului. Prin singurătăţi necunoscute, şi întreprinderea era din acelea care încearcă până-n străfundurile lor. Sufletele omeneşti. Apoi, când căpitanul adăogase că soţia lui va face parte din expediţie, călăuzul declarase că refuză hotărât.

O femeie din rasa lui ar fi primit-o cu el şi nu şi-ar fi făcut grijă. Dar o albă ca aceasta, una din femeile Ţării de Miază-zi! Era prea gingaşă şi prea fragedă, pentru o astfel de expediţie.

Sitka Charley nu ştia ce puteau fi femeile acestea. Cu încăpăţânare spusese la început nu. Dar, când Mrs. Eppingwell veni ea însăşi spre el, cu surâsul ei ceresc, când în vorbe limpezi şi hotărâte, fără a se pierde în explicaţii de prisos, fără rugăminţi nici implorări zadarnice, ea îşi rosti ritos voinţa ei neclintită, el se schimbă deodată. La cea mai mică şovăială a vocii lui Mrs. Eppingwell, la cel mai mic apel la complezenţă şi la cea mai slabă încercare de a-l îndupleca prin acele drăgălăşii obişnuite femeilor, refuzul Indianului s-ar fi întărit ca oţelul.

Hotărârea, tăioasă şi precisa, a femeii albe, şi privirea ei limpede, surprinzătorul fel de a-i vorbi ca de la sexe

egale, zădărniciră în el orice putere de rezistenţă.

Înţelese îndată că această rasă de femei, era necunoscută de el. Şi, înainte chiar ca primele zile de cale să mai fi întărit încă şi mai mult această impresie, ştia acum de ce fiii unor astfel de femei sunt stăpânii pământului şi ai mării, şi de ce el şi semenii lui, născuţi de către femei de rasa lui, nu pot pretinde să-i întreacă.

Gingaşe şi dulce, ea era, fireşte, chiar şi în energia ei. Şi în vreme ce, zi după zi, o observa, sleită de puteri şi încovoiată cum era, dar mereu neînfrântă, aceste două cuvinte răsunau fără încetare la urechea lui, ca un neîntrerupt refren. Da, gingaşe şi dulce! El ştia că picioarele ei, create să cutreiere cărările uşoare, nu cunoşteau rănile mocasinilor grosolani ai Northlandului şi cumplita sărutare a frigului. Şi, în tot lungul zilei mortale, le privea păşind, cu admiraţie.

Întotdeauna Mrs. Eppingwell avea un zâmbet de dăruit şi, până şi pentru cel mai umil dintre purtătorii de poveri, un cuvânt de încurajare. Pe măsură ce crescură supărările călătoriei, se părea că ea câştigase mai multă rezistenţă morală şi puteri noi. În ziua grozavă când Kah-Chute şi Gowhee, care se lăudaseră că cunosc, ca nimeni altul, cele mai mici cotituri ale pistei, tot atât de bine cum ar cunoaşte un copil baloturile de piei îndesate în. Coliba tatălui său, trebuiră să mărturisească că s-au înşelat, ea fu aceea care, pe când bărbaţii blestemau, rostea cuvinte de iertare.

În seara aceea, ea cântase pentru drumeţi, cântase până ce-şi simţiră puterile renăscându-le şi revenind în ei curajul) de a înfrunta ziua de mâine cu o nouă încredere.

Caravana, de atunci, mersese la întâmplare şi mult timp preţios fusese pierdut. Proviziile ajunseseră pe sfârşite şi, când raţiile trebuiră să fie măsurate şi împărţite fiecăruia cu zgârcenie, Mrs. Eppingwell se revoltase împotriva unei înţelegeri speciale, privitoare la dânsa, făcută tainic între soţul ei şi Sitka Charley. Ea pretinsese ca, după legea drumului alb, partea ei să fie la

fel întocmai ca a celorlalţi, nici mai mult nici mai puţin.

Călăuzul se simţea mândru de a fi cunoscut o astfel de femeie, a cărei prezenţă lărgea orizontul lui moral. Fusese întotdeauna un impulsiv, neascultând decât de propriile lui intuiţii, fără a le rezona niciodată, lucrând cum îi convenea şi fără a se sinchisi de opinia altora. Acum însă îi plăcea nespus să fie aprobat de către femeia. Albă. O privire de laudă a ochii orei cinstiţi, un cuvânt elogios al vocii sale, cu timbrul limpede, o mişcare a buzelor ei, un zâmbet minunat, şi lui Sitka Charley îi era de ajuns ca să fie o zi întreagă în cerul al şaptelea.

Găsise un imbold necunoscut al energiilor sale, şi vibra de orgoliu, şi colabora cu tânăra femeie, într-o sforţare comună pentru a reînsufleţi curajurile slăbite ale tovarăşilor săi.

La vederea lui, faţa celor doi bărbaţi şi a femeii se luminară de bucurie. C aci ce-ar fi devenit ei, dacă el i-ar fi părăsit? Cât despre dânsul, devenit nepăsător, ascunzând şi acum, ca de obicei, impresiile de plăcere sau de suferinţă sub un exterior nesimţitor, se mărgini să le ceară informaţii despre ariergarda caravanei, le spuse la ce distanţă vor găsi focul aprins, şi-şi urmă calea.

Întâlni, după câtva timp, un alt Indian care umbla singur, fără să ducă nimic, şchiopătând groaznic, cu buzele strânse şi cu ochii nebuni, înnebuniţi de durerea de neînchipuit ce i-o pricinuia unul din picioarele lui, deja pe trei sferturi degerate, şi în care viaţa mai lupta slab împotriva morţii. Îi se dăduseră omului acestuia toate îngrijirile cu putinţă dar soarta lui părea hotărâtă şi Sitka Charley socoti că mult nu-i mai era dat nenorocitului să înainteze.

După ce-i adresase pe un ton posac câteva cuvinte de încurajare, îşi urmă calea, şi apoi mai apărură încă doi Indieni, cărora le încredinţase pe Joe, al treilea alb din expediţie şi pe care-l părăsiseră.

Din prima aruncătură de ochi, Sitka Charley descoperi în toată înfăţişarea lor o ameninţare ascunsă şi înţelese

că hotărâseră să nu-l mai asculte. Şi chiar nu se înşelase căci, poruncindu-le să se întoarcă spre omul alb, văzu, drept orice răspuns, ţâşnind din teci fulgerarea cuţitelor lor.

În singurătatea aceasta dezolată, un spectacol mai trist nici că se putea închipui decât lupta acestor trei bărbaţi, toţi trei la fel de slabi. La urma urmelor, cei doi Indieni se traseră înapoi sub ploaia de lovituri de pat de puşcă a lui Sitka Charley şi, ca nişte câini bătuţi care se întorc la lanţ, se supuseră din nou.

După două ore, în tovărăşia lui Joe, bălăbănindu-se între ei doi, iar călăuzul încheind marşul, ajunseră la campamentul din jurul focului şi unde se pitulase restul caravanei, la adăpostul pledului întins.

După ce fiecare îşi mânca partea avară de pesmet uscat nedospit, care ţinea loc de pâine, Sitka Charley, care pusese în curent pe albi, luă cuvântul cu glas tare şi, adresându-se în limba lor celor cinci Indieni, declară cu solemnitate:

— Înainte de a adormi pentru noapte, ascultaţi, băieţi, că am să vă spun ceva. Vă vorbesc spre binele vostru, dacă mai iubiţi viaţa şi dacă ţineţi să mai păstraţi vreo nădejde de a vă scăpa pielea. Iată dară, băieţi, am trecut cu bine Colinele Tăcerii, şi înaintăm cred, prin ale Stuartului. Pe cât se. Pare, într-o zi sau într-alta o să ne ajungem ţinta. Când va fi asta? După încă un somn, poate; după un mic număr de somnuri; sau după multe, multe. E cu neputinţă de spus. În ziua: ceea ne vom regăsi între oamenii Yuko- nului, la care se găseşte din belşug de-ale mâncării şi care au să ne dea să mâncăm cât om pofti. Dar, până atunci, ar fi bine de păzit legea.

„Despre lucrul acesta, de un timp încoace, ar fi cam mult de zis. Chiar azi, Kah-Chucte şi Cowhee, care fuseseră însărcinaţi să deschidă calea, s-au lepădat de demnitatea lor de oameni şi au fugit ca nişte copii speriaţi. A fost, din partea lor, o admit, un moment de uitare. Deci, să trecem peste asta... Dar, pe viitor, ei

trebuie să-şi amintească. Dacă, din întâmplare, ei şi-ar mai pierde memoria…

Sitka Charley făcu aşa, a lene, un gest semnificativ spre puşca lui. Apoi reluă: — Mâine, Kah-Chucte şi Gowhee vor purta în spinare cei doi saci de făină. Ceştile de făină sunt numărate. Dacă, la sfârşitul zilei, ar lipsi cât de cât, de n-ar fi decât o uncie… Clic, clac… S-a înţeles? Şi încă şi alţii, apoi, au uitat legea. Cap-de-Elan şi Trei Somoni au părăsit în zăpadă pe omul alb, Joe. Aşa ceva să nu li se mai întâmple! De cum o miji de ziuă, vor pleca înainte, ca să croiască pârtia. E treabă deajuns pentru ei. Kah-Chucte şi Gowhee, în afară de dusul făinii, vor avea în grijă pe Joe. Ne-am înţeles?

A doua zi dară, mica, spectrala coloană îşi reluă calea. Fu cu neputinţă călăuzului să menţină cea mai mică închegare între diferitele ei elemente. De la Cap-de-Elan şi Trei Somoni, care mergeau înainte bătătorind zăpada, până la Kah-Chucte şi Joe, care închideau marşul, se întindea o cale de mai bine de o milă.

Fiecare se clătina, cădea sau se odihnea după cum îi venea. Caravana se târâia într-o succesiune de halte neregulate. Se ridicau şi, adunându-şi ultimele puteri, se porneau să înainteze, până la istovire completă. Dar, ca printr-un fel de minune, se găsea mereu un rest de vigoare de folosit încă.

De fiecare dată în care un om se prăbuşea, avea convingerea intimă că era căderea din urmă. Cu toate astea se ridica iar şi iar. Dacă slăbea carnea, triumfa voinţa. Dar fiecare bătălie câştigată era o întreagă dramă.

Indianul cu piciorul îngheţat, incapabil de a se mai ţine, se târa în patru labe. Se oprea rar, căci ştia foarte bine cu ce preţ îl putea face gerul să-şi plătească popasul.

Până şi zâmbetul lui Mrs. Eppingwell împietrise parcă, şi ochii ei, mari, deschişi, care priveau cu fixitate înaintea lor, nu vedeau nimic. Adesea se oprea din mers, buimacă şi gâfâitoare, şi-şi apăsa mâna pe inimă.

Joe trecuse dincolo de limitele suferinţei. Nu mai

implora să fie părăsit sau că să fie omorât. Era ca anesteziat de friguri şi o mare linişte pogorâse asupră-i. Părea foarte fericit, în vreme ce Kah-Chucte şi Gowhee îl târau cu brutalitate, înghiontindu-l într-una şi cu priviri crunte.

Să mai aibă în grijă, în afară de ei înşişi, pe albul acesta, li se părea nedrept şi intolerabil. Ura le otrăvea inima dar inima asta era tot atât de grea de teamă. De ce, în loc de a se gândi numai şi numai la salvarea lor, le trebuia să se mai împovăreze şi cu slăbiciunea altuia? Nu însemna asta să rişte propria lor moarte? Dar trebuiau să ţie seama de puşca lui Sitka Charley.

Către sfârşitul zilei, căderile lui Joe devenise tot mai dese şi din ce în ce era mai greu de ridicat. Astfel că grupul lui începu să piardă terenul. Uneori cei doi Indieni şi el, la fel de prăpădiţi, cădeau jos toţi deodată.

Kah-Chucte şi Gowhee, cărora foamea le sfârteca măruntaiele, nu se puteau nici ei împiedica de a se gândi că purtau pe spinarea lor, închis în aceşti saci de făină, izvorul însuşi al oricărei puteri şi al oricărei vieţi. Ispita era cumplită, trebuie s-o mărturisim, şi ceea ce se petrecu nu era câtuşi de puţin de surprinzător.

Se opriseră lângă o mare grămadă de trunchiuri năruite, unde mii de vreascuri de lemn mort n-aşteptau, pentru ca să ia foc, decât un chibrit. Aproape de tot de acolo, o gaură de aer se arătă în gheaţa râului. Kah-Chucte privi ba lemnul uscat, ba la apa care apărea sub ghiaţă. Şi Gowhee făcu acelaşi lucru. Cei doi bărbaţi schimbară o privire. Apoi, fără să fi rostit un cuvânt măcar, Gowhee aprinse un foc. Kah-Chucte umplu cu apă o cană de tinichea şi o puse la încălzit. Cât despre Joe, bolborosea nu se ştie ce, într-o limbă străină, pe care Indienii n-o pricepeau.

Kah-Chucte şi Gowhee luară făină şi o^ desfăcură în apă caldă făcând un fel de cocă, pe jumătate moale, pe care o înfulecară cu nespus deliciu. Repetară de câteva ori operaţia, fără a oferi nimic lui Joe. Dar Joe rămânea

indiferent. Nu se sinchisea de nimic, nici măcar de mocasinii lui, care era cât p-aci să se ardă, căci îşi întinsese picioarele până la marginea jăratecului ca să şi le încălzească.

Un văl opac şi alb de zăpadă cristalină, mângâietoare şi dulce. Se abătuse ca o negură, foarte bine venită, asupra grupului, ascunzându-l. Cei doi Indieni, îmbuibaţi, ale căror puteri creşteau văzând cu ochii, îşi frecau mâinile şi se pregăteau s-o şteargă la repezeală, prin ceaţă, fără ca să le mai pese de ceva, dacă soarta potrivnică n-ar fi risipit deodată norii, limpezind atmosfera.

Tocmai în clipa asta, Sitka Charley, care avea ochiul ager, se întoarse. [Văzu în amurg urcând o coloană de fum şi ghici îndată ce se întâmplase. Atunci privi lângă el pe tovarăşii săi istoviţi şi pe Mrs. Eppingwell clătinându-se, care, ca şi el, aveau să sufere mâine şi mai mult de foame. Cine ştie dacă nu era sentinţa de moarte a acestei mici trupe pe care o rostiseră aceşti doi ticăloşi, risipind astfel, numai În folosul lor, făina atât de rară şi de preţioasă.

La repezeală, şi tot pitindu-se pe după tufişuri, în noaptea care se lăsa, el răsări ca din pământ în faţa celor doi Indieni, gata să-şi ia tălpăşiţa.

— Aha! Aha! băieţii mei! zise el. Aţi uitat vasăzică de tot că sunteţi oameni. Bine, mâine vor fi, în schimb, două burţi mai puţin de hrănit.

Pe când vorbea, legase la loc sforile la gura sacului de făină început şi-l agaţă de o cracă. Apoi scutură pe Joe atât de tare, încât o reacţiune puternică se produse în bietul om.

— Tu, rosti el, împingându-l pe drumul alb, du-te de ajunge pe ceilalţi… Şi acum, să ne răfuim noi trei! Cei doi Indieni» care: în primul moment rămaseră ca buimăciţi, încercară să fugă.

— Opreşte! Gowheel Şi tu Kah-Chucte! Credeţi cumva că făina v-a dat picioare destul de repezi ca să întreceţi în repeziciune plumbul cu aripile repezi? V-aţi călcat datoria.

Nu vă gândiţi să scăpaţi de ce aţi meritat. Arătaţi-vă bărbaţi, încă odată, cea din urmă oară şi fiţi fericiţi că muriţi cu burta plină! Hai! Aşezaţi-vă înaintea mea, cu spatele la pădure, cot la cot. S-a făcut?

Cei doi Indieni se supuseră cu calm „fără vreo sforţare vădită. Căci nesiguranţa de a muri face mai mare frica oamenilor decât moartea însăşi, atunci când o ştii de neînlăturat.

— Tu, Gowhee, întrebă Sitka Charley. Tu ai sub cort piei de cerb; în Chippawyan, nevastă şi copii. Ce vorbă laşi pentru ei, cu limbă de moarte?

— Să le predai tot ce e al meu, păturile mele, tutunul meu, boabele de mărgele şi cutia asta care produce sunete ciudate, întocmai ca graiul omenesc, pe care mi-au dat-o oamenii albi. Ai să le spui că am pierit pe drumul alb dar fără ca să le lămureşti de ce şi cum.

— Şi tu Kah-Chucte, care n-ai nici nevastă nici copil?

— Am o soră, care e nevasta omul ni alb care face poşta, la Koshim. Nu e fericită, că o bate. Predă-i banii care mi se cuvin, după înţelegerea dintre noi, şi spune-i, din partea mea, că ar fi bine să se întoarcă printre cei de neamul ei. Şi dacă mai crezi tu de cuviinţă, ar fi bine să ucizi pe bărbatul ei. O bate şi-i e grozav de frică de el.

— Asta-i tot? Sunteţi amândoi mulţumiţi să muriţi, după cum aţi meritat? Atunci, la revedere şi noroc bun, băieţi! Doresc ca peste puţin să vă pomeniţi într-o altă lume, aşezaţi în faţa unui ceaun plin, într-o colibă bine încălzită.

Zicând aceste cuvinte îşi ridică arma şi în marea tăcere răsunară ecourile a două detunături.

Abia se stinseră acestea, că alte detunături se rostogoliră în depărtare, dincolo de creasta colinelor care închideau orizontul.

Sitka Charley tresări. În afară de a lui, nu se mai afla decât o singură puşcă în caravană şi de răspuns răspunseseră mai multe. Aruncă o pietre repede asupra celor două trupuri, întinse paşnic în zăpadă, şi ridică din umeri gândindu-se că, dacă ar fi ştiut el că atât de

aproape de ţintă era caravana, ar fi putut fără de* niciun inconvenient să economisească gloanţele.

Dar ce-i păsa lui de viaţa şi de moartea acestor doi oameni? Legea drumului alb se îndeplinise, şi nimic mai mult.

Şi porni, grăbit, cu oamenii săi, să se întâlnească cu oamenii Yukonului.

---- SFÂRŞIT ----